

หนังสือดี เปลี่ยนแปลงชีวิตได้
มอบหนังสือดี เป็นของขวัญสำหรับคนที่รักและห่วงใย

วิธีคิด ภาค 2

วิธีคิด ที่ทำให้ชีวิตของคุณเปลี่ยนแปลง
และ ประสบความสำเร็จ อย่างยั่งยืน
ตลอดกาล และ ตลอดไป
Don't Gobble the Marshmallow... Ever!

หยุด! อย่ากิน 'มาร์ชเมลโลว์' ของคุณเลย
แล้วชีวิตคุณจะเปลี่ยนแปลง และดีขึ้นตลอดไป

เขียนโดย : ดร.โจอาคิม เดอ โพชาต้า และ เฮลเลน ซิงเกอร์
(ผู้เขียนหนังสือขายดี วิธีคิด ภาค 1-วิธีคิดที่ทำให้ชีวิตของคุณประสบความสำเร็จและแตกต่างจากคนอื่น)

แปลโดย : เสถียร เทศทอง และ อมรรวรรณ เทศทอง

บรรณาธิการโดย : สมชัย เบญจมิตร

บี บีดีดี | HOW TO
ประสบความสำเร็จ
สื่อความสุข ความหวัง
กำลังใจ และความสำเร็จ

2 **วิธีคิด ภาค 2 - วิธีคิดที่ทำให้ชีวิตของคุณเปลี่ยนแปลง...** โดย ดร.โจอาคิม เดอ โพซาต้า

หนังสือ : **วิธีคิด ภาค 2 - วิธีคิดที่ทำให้ชีวิตของคุณเปลี่ยนแปลง และประสบความสำเร็จ**
และประสบความสำเร็จ อย่างยั่งยืน ตลอดกาล และ ตลอดไป

แปลจาก **Don't Gobble the Marshmallow... Ever!**

เขียนโดย : **ดร.โจอาคิม เดอ โพซาต้า และ เอลเลน ซิงเกอร์**

แปลโดย : **เสถียร เทศทอง และ อมรรวรรณ เทศทอง**

บรรณาธิการโดย : **สมชัย เบญจมิตร**

สงวนลิขสิทธิ์ในประเทศไทยตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ 2537

ห้ามการลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ นอกจากจะได้รับอนุญาต

Copyright © 2010 by **Joachim de Posada and Ellen Singer**

Thai Language Translation copyright © 2010 by **Bee Media Group (Thailand) Co.,Ltd. www.BeeMedia.co.th**

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with **The Berkley Publishing Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.** through **Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.**

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2553

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-616-7354-03-3 ราคา 149 บาท

จัดพิมพ์โดย **สำนักพิมพ์ บี บีเดีย** | HOW TO
พัฒนาตนเอง

ในเครือ บริษัท บี บีเดีย กรุ๊ป (ประเทศไทย) จำกัด

Bee Media Group (Thailand) Co.,Ltd.

39/436 หมู่ 1 ซ.เวรดี 9 ถ.ติวานนท์ ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง นนทบุรี 11000

โทรศัพท์ 02-951-5577 โทรสาร 02-951-5578 มือถือ 089-111-7500 , 089-120-7700

www.BeeMedia.co.th Email : **info@BeeMedia.co.th**

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

อาคารชั้นทานเวอร์ ชั้น19 เลขที่ 1858/87-90 ถ.บางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 02-739-8222 , 02-739-8000 FAX 02-739-8356-9 **www.se-ed.com**

กรณีต้องการสั่งซื้อจำนวนมากเพื่อใช้เป็นของขวัญหรือส.ค.ส.ในทุกเทศกาล เช่น ปีใหม่
เกษียณอายุ ฝึกอบรม ผลงานตำแหน่ง หรือเป็นของขวัญพิเศษสำหรับคนที่รักและห่วงใย
ติดต่อขอรับส่วนลดพิเศษ ที่ **089-111-7500 , 089-120-7700** **www.BeeMedia.co.th**

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยกระดาษถนอมสายตาอย่างดี "GREEN READ" ซึ่งช่วยถนอม
สุขภาพสายตาของท่าน ลดทอนแสงสว่างในการอ่าน และทุกเล่มรับประกันความ
พอใจสูงสุด หากเกิดปัญหาอันเนื่องจากการพิมพ์ สามารถเปลี่ยนเล่มใหม่ได้ทันที

TO _____

FROM _____

- สิ่ง ดี ๆ จาก ผู้ ให้ สู่ ผู้ รับ -

ผู้ ที่มอบหนังสือเล่มนี้ให้แด่ท่าน คือผู้ที่มีความเอาใจใส่และปรารถนาแต่สิ่งที่ดีที่สุด จึงได้มอบหนังสือเล่มนี้ที่จะช่วยให้ท่านมีแนวคิดและวิธีการขั้นตอนต่างๆ ในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลง และทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จได้อย่างยั่งยืน ตลอดไป

นี่คือสิ่งที่คนพิเศษผู้ที่รักและห่วงใยในตัวท่านได้มอบหนังสือเล่มนี้ให้เพียงเพื่อต้องการให้คนที่ท่านรักและห่วงใย มีชีวิตที่ดีขึ้นตลอดไป

เพราะหนังสือดีเล่มนี้ เปลี่ยนแปลงชีวิตคนเราให้ดีขึ้นได้

สมชัย เภญจมิตร

การมอบหนังสือดีแก่ผู้ที่ท่านรักและห่วงใย เป็นการเพิ่มสิ่งดีให้กับตนเองและผู้ได้รับ สำหรับผู้รับนั้น เมื่อท่านได้รับหนังสือดีเล่มนี้ ขอให้ตอบแทนสิ่งดีๆ คืนแก่ผู้ให้ด้วยการอ่านให้จบ 1 ครั้ง และให้ผู้อื่นยืมอ่าน 1 ครั้ง เพราะเท่ากับท่านได้ช่วยให้ตัวเองและคนรอบข้างมีชีวิตที่ดีขึ้น

เกี่ยวกับผู้เขียน

ดร.โจอาคิม เดอ โฟชาต้า เป็นนักพูดโน้มน้าวใจ นักเขียน และคอลัมนิสต์ชื่อดัง เขาบรรยายในเรื่องภาวะผู้นำ การขาย การบริหาร และการพัฒนาตนเอง นอกจากนี้ยังทำงานให้กับโค้ช NBA ที่มีชื่อเสียงและทีมโอลิมปิก อีกทั้งยังจัดหลักสูตรเพื่อพัฒนาบุคลากรให้กับบริษัทชั้นนำหลายร้อยบริษัท รวมถึงบริษัทชั้นนำในอเมริกาและทั่วโลกเช่น ซิตีแบงก์ ซีร็อกซ์ และยูนิลีเวอร์ ผลงานเขียนของเขาทั้งหมดสามเล่มคือ **Don't Eat The Marshmallow... Yet!** (วิธีคิด ภาค 1 - วิธีคิดที่ทำให้ชีวิตของคุณประสบความสำเร็จและแตกต่างกว่าคนอื่น แปลเป็นภาษาไทยแล้ว โดย สำนักพิมพ์ บี มีเดีย) เล่มที่สอง คือ หนังสือเล่มนี้ **Don't Gobble the Marshmallow... Ever!** และเล่มที่สาม **How to Survive Among Piranhas: Motivation to Succeed**

เอลเลน ซิงเกอร์ นักเขียนเปี่ยมประสบการณ์ทางด้านงานเขียนทางธุรกิจ เป็นผู้แต่งหนังสืออันโด่งดังชื่อ **Quicksand** เธอเป็นนักเขียนอิสระ และให้ที่ปรึกษา กิจกรรมส่งเสริมการขายสำหรับลูกค้าที่เป็นเจ้าของกิจการและบริษัทต่างๆ ทั่วโลก

--- เกี่ยวกับผู้แปลและเรียบเรียง ---

เสถียร เทศทอง

จบการศึกษาปริญญาตรีและโท จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันเป็นผู้บริหารด้านทรัพยากรบุคคลบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง มีประสบการณ์ด้านพัฒนาองค์กร และทรัพยากรมนุษย์มากกว่า 10 ปี เป็นที่ปรึกษา ผู้จัดการด้านการพัฒนาผู้บริหารและการพัฒนาองค์กรในบริษัทข้ามชาติและบริษัทไทย **เสถียรมีความสนใจอย่างมากในด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และองค์กร การได้มีโอกาสแปลหนังสือเล่มนี้จึงเป็นการเติมเต็มความฝันหนึ่งของตัวเองที่มีส่วนในการช่วยพัฒนาคนให้ประสบความสำเร็จเติบโตโดยสมบูรณ์ และยั่งยืน**

อมรรวรรณ เทศทอง

จบปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ ปริญญาโทจากอเมริกา ปัจจุบันเป็นผู้จัดการด้านกลยุทธ์องค์กรและพัฒนาธุรกิจโดยมีประสบการณ์มากกว่า 15 ปี เธอชอบที่ได้ร่วมแปลหนังสือเล่มนี้ เพราะตื่นเต้นเมื่อได้อ่านภาค 1 แล้วทิ้งในผลการวิจัยของสแตนฟอร์ดที่พบว่า **เด็กที่สามารถห้ามใจตัวเองไม่กินขนมมาร์ชมาโลว์กลายเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต มากกว่ากลุ่มเด็กที่ไม่สามารถยับยั้งใจได้อย่างมากมาย**

หมายเหตุบุรณการ

เชื่อหรือไม่ว่า **คนเรามีทุกคนล้วนเคยผิดพลาด แต่ก็มีโอกาสกลับตัว มีชีวิตที่ดีขึ้นได้ และวิถีคิดของเรานั้นกำหนดชะตากรรมของเรา** หากต้องการเป็นผู้ชนะที่ประสบความสำเร็จ ไม่ใช่เป็นผู้แพ้ที่ล้มเหลว เราต้องมีวิถีคิดแบบผู้ชนะ ซึ่งกำหนดได้จากตัวของเราเอง ดังคำที่ว่า **“คนเราทุกคนล้วนเคยทำผิดพลาด และคนที่ประสบความสำเร็จนั้นส่วนมากมักจะเคยทำความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวงมาแล้วทั้งนั้น พวกเขาประสบความสำเร็จได้ คุณก็ประสบความสำเร็จได้เช่นกัน ขอเพียงมีวิถีคิดที่ถูกต้องโดยให้ความสนใจกับ ‘โอกาสที่อยู่ตรงหน้า’ มากกว่าท้อใจ และไปกังวลกับ ‘สิ่งเลวร้ายที่อยู่ข้างหลัง’ เพราะผู้ชนะจะพุ่งความสนใจไปยัง ‘สิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้น’ ส่วนผู้แพ้จะคิดถึงแต่เรื่องที่ ‘ไม่อยากให้เกิดขึ้น’ ในยามวิกฤต ผู้ชนะจะคิดถึงความสำเร็จที่ผ่านๆ มา แต่ผู้แพ้จะคิดถึงแต่สิ่งที่ล้มเหลวในอดีต ซึ่งวิถีคิดทั้งสองอย่างนี้ คือภาพที่เกิดจากการกำหนด ด้วยตัวของเราเองทั้งสิ้น”**

หนังสือ **“วิถีคิด ภาค 2 - วิถีคิดที่ทำให้ชีวิตของคุณเปลี่ยนแปลง... Don't Gobble the marshmallow... Ever! หยุด! อย่ากิน ‘มาร์ชมาลโลว์’ ของคุณเลย แล้วคุณจะประสบความสำเร็จ และมีชีวิตที่ดีตลอดไป”** เป็นหนังสือดี ที่เขียนโดย **ดร.โจอาคิม เดอ โฟชาต้า และ เอลเลน ซิงเกอร์** เป็นเล่มต่อเนื่องจากหนังสือ **วิถีคิด ภาค 1 - Don't Eat the Marshmallow... Yet!** ที่ถ่ายทอดเรื่องราวของอาเธอร์ ที่สามารถนำหลักการ **‘มาร์ชมาลโลว์’** มาประยุกต์ ใช้เพื่อรักษาความสำเร็จของตนเอาไว้ได้ก่อนที่กลายจะล้มเหลว

สำนักพิมพ์ **บี มีเดีย** มีความภูมิใจที่ได้จัด **ทำหนังสือดี** เล่มนี้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านได้ประยุกต์หลักการ **‘มาร์ชมาลโลว์’** ไปใช้ในการทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จอย่างผู้ชนะ และมีชีวิตที่ดีขึ้นได้ตลอดไป

เพราะหนังสือดีเล่มนี้ เปลี่ยนแปลงชีวิตคนเราให้ดีขึ้นได้

สมชัย เบญจมิตร

somchai@BeeMedia.co.th

ความเคิมจากภาค 1

วิธีคิด ภาค 1 :

วิธีคิด ที่ทำให้ชีวิตของคุณ ประสบความสำเร็จ
และ แตกต่างกว่าคนอื่น
แปลจาก Don't Eat the Marshmallow... Yet!

ใน ภาคแรก นั้น อาเธอร์ หนู่มฉลาดที่ผันตัวเองจากคนขี้บรดที่มีนิสัยชอบบิเงินนึ่งล่วงหน้าและไม่ยับยั้งชั่งใจตัวเอง ให้กลายเป็นคนที่ประสบความสำเร็จและแตกต่างจากคนอื่นได้ โดยเขาเรียนรู้หลักการสำคัญของทฤษฎี ‘มาร์ชมาลโลว์’ จาก โจนาธาน เพเชียน ซึ่งสอนให้เขาได้รู้หลักการสำคัญและนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิต จนสำเร็จการศึกษาตามเป้าหมายที่ตั้งไว้และประสบความสำเร็จในชีวิตได้ตามเป้าหมาย

ทฤษฎี ‘มาร์ชมาลโลว์’ นั้นเกิดจากการทดลองของ มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ซึ่งนักวิจัยได้ทดลองความสามารถในการยับยั้งชั่งใจกับเด็กเล็กกลุ่มหนึ่ง โดยปล่อยให้เด็กอยู่ในห้องตามลำพังกับ ขนมมาร์ชมาลโลว์ คนละก้อน และเสนอให้เด็กเลือกว่าจะกินมันเข้าไปทันทีหรือจะรอคอยอีก 15 นาที ถ้าเด็กคนไหนคอยได้ พวกเขาสัญญาว่าจะให้ขนมมาร์ชมาลโลว์แก่เด็กคนนั้นเป็นรางวัลเพิ่มอีกก้อนหนึ่ง จากการทดลองพบว่า เด็กบางคนกินขนมมาร์ชมาลโลว์เข้าไปทันที ในขณะที่บางคนเลือกที่จะคอย อีก 10 ปีต่อมา นักวิจัยได้ติดตามผลการทดลองกับเด็กกลุ่มเดิมที่เติบโตแล้วพบว่า เด็กที่สามารถอดทนรอได้ เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ประสบความสำเร็จมากกว่าเด็กที่ห้ามใจตัวเองไม่ได้ กินขนม ‘มาร์ชมาลโลว์’ ทันที

ใน ภาค 1 สรุปได้ว่า “ความแตกต่างที่สำคัญของความสำเร็จและความล้มเหลว มิได้อยู่ที่การทำงานหนักหรือมีสติปัญญาที่เหนือกว่า แต่อยู่ที่ความสามารถในการ ‘ห้ามใจตัวเองให้ชะลอความพอใจลงก่อน หรือการรู้จักอดเปรี้ยวไว้กินหวาน’ นั่นคือ คนที่ ‘ห้ามใจไม่รีบกิน ‘มาร์ชมาลโลว์’ จะเป็นคนที่ประสบความสำเร็จมากกว่า”

* Marshmallow มาร์ชมาลโลว์ คือขนมหวานชนิดหนึ่งที่มีลักษณะเบาคล้ายฟองน้ำ ทำจากเจลาติน น้ำตาล น้ำเชื่อมข้าวโพด แป้ง และโรยด้วยน้ำตาลผง มีหลากหลายสี เป็นขนมที่เด็กๆ ชื่นชอบ

สารบัญ

เกี่ยวกับผู้เขียน	4
เกี่ยวกับผู้แปลและเรียบเรียง	4
หมายเหตุบรรณาธิการ	5
ความเดิมจากภาค 1	6
บทนำ ก่อนที่คุณจะเปลี่ยนแปลงและก้าวสู่ความสำเร็จในชีวิต อย่างยั่งยืน ตลอดกาลและตลอดไป	9
1. คนดังแห่งมาร์ชมาโลว์ในมหาวิทยาลัย ‘เมื่อคุณประมาท คุณก็จะสูญเสียความสำเร็จ’	15
2. แผน ‘มาร์ชมาโลว์’ 6 ขั้นตอน เพื่อให้ประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน	24
3. ถ้าอยากประสบความสำเร็จ เราต้องยืนหยัด ไม่ละทิ้งกลางคัน	40
4. ‘บุรุษมาร์ชมาโลว์’ เสียฟอร์ม	47
5. เงินค่าจ้างและเงินเติมฟันของบุรุษผู้มีหนี้สินหนึ่งแสนดอลลาร์	59
6. กลับสู่พื้นฐาน ของหลักการ ‘มาร์ชมาโลว์’	67
7. อาหารมีคุณค่า กับคุณโจนาธาน เพเชียน	79
8. แบบทดสอบความสำเร็จใน 1 นาที	91
9. ‘กฎของชีวิต’ 10 ข้อ	108
10. ความลับในซองจดหมาย	115
บทสรุป วิธีคิด ภาค 2 - วิธีคิดที่ทำให้ชีวิตของคุณเปลี่ยนแปลง และประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน ตลอดกาล และตลอดไป	121
- แผนมาร์ชมาโลว์ 6 ขั้นตอนเพื่อที่จะทำให้คุณประสบความสำเร็จ ทุกๆ สิ่งในชีวิตอย่างยั่งยืน ตลอดกาลและตลอดไป	
- วิธีจัดทำแผนหลักสำหรับชีวิต เพื่อชีวิตใหม่ของคุณ	

- แผนมาร์ชมาโลว์ 10 ขั้นตอนที่ช่วยให้คุณประสบความสำเร็จได้อย่างยั่งยืน ตลอดกาลและตลอดไป
 1. วิเคราะห์ดูว่าความเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างที่กำลังส่งผลกระทบต่อคุณอยู่ในขณะนี้
 2. เพียงแค่เอ่ยปากขอความช่วยเหลือ - Just Ask
 3. จงอยู่กับคนที่จะทำให้การสนับสนุนคุณ
 4. อย่าจมปลักกับความผิดพลาดที่ผ่านมาแล้วในอดีต
 5. สร้างการเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นกับตัวคุณ
 6. จงเป็น 'เจ้าของ' เป้าหมายของคุณเองอย่าทำเหมือนเป็นการ 'เช่า'
 7. จงมุ่งมั่นกับสิ่งที่คุณต้องการจริงๆ ไม่ใช่ทำในสิ่งที่ง่ายหรือสะดวกที่สุด
 8. จงค้นหาแรงปรารถนาของคุณให้พบ และเติมเต็มเป้าหมายชีวิตของคุณเพื่อค้นพบกับความสงบสันติในชีวิต
 9. จงเปลี่ยนความกลัวให้เป็นพลัง
 10. ตั้งเป้าหมาย ฟุ้งความสนใจ และลงมือทำ
- แล้วรางวัล 'มาร์ชมาโลว์' จะเป็นของคุณ

หมายเหตุจากผู้เขียน

156

- เรื่องราวของช่าง
- ความลับในซองจดหมาย
- ต้นกำเนิดของเรื่องมาร์ชมาโลว์

" **ก**ิ เราทุกคนล้วนเคยทำผิดพลาด และคนที่ประสบความสำเร็จนั้นส่วนมากมักจะเคยทำความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวงมาแล้วทั้งนั้น พวกเขาประสบความสำเร็จได้ คุณก็ประสบความสำเร็จได้เช่นกัน

ขอเพียงมีวิธีคิดที่ถูกต้อง โดยให้ความสนใจกับ 'โอกาสที่อยู่ตรงหน้า' มากกว่าท้อใจและไปกังวลกับ 'สิ่งเลวร้ายที่อยู่ข้างหลัง'

เพราะผู้ชนะจะฟุ้งความสนใจไปยังสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้น ส่วนผู้แพ้จะคิดถึงแต่เรื่องที่ไม่อยากให้เกิดขึ้น ในยามวิกฤต ผู้ชนะจะคิดถึงความสำเร็จที่ผ่านๆ มาแต่ผู้แพ้จะคิดถึงแต่สิ่งที่ล้มเหลวในอดีต **ซึ่งวิธีคิดทั้งสองอย่างนี้ คือภาพที่เกิดจากการกำหนดด้วยตัวของเราเองทั้งสิ้น"**

บทนำ

ก่อนที่คุณจะเปลี่ยนแปลงและก้าวสู่ความสำเร็จในชีวิต
อย่างยั่งยืนตลอดกาล และตลอดไป

มีคนจำนวนมากที่เคียดที่หมกกำลังใจ

และล้มเลิกความคิดจะไปให้ถึงที่หมายปลายทางที่ตั้งใจไว้ โดย
หยุดที่จะถามหนทางที่จะไปให้ถึงที่หมายนั้น เพียงเพราะอาจเคยได้รับ
คำตอบที่บั่นทอนกำลังใจว่า “คุณไม่มีปัญญาที่จะไปถึงที่นั่นได้หรอก”

พวกเราโดยส่วนมากเมื่อได้ยินเรื่องที่ย่ำแย่บั่นทอนกำลังใจ ก็มักจะ
ท้อแท้หันหลังกลับ ล้มเลิกความตั้งใจ หรืออาจเปลี่ยนใจไปยังจุดหมาย
อื่นที่ไม่ใช่เป้าหมายของชีวิตของตัวเองที่ต้องการ แต่สำหรับคนที่ประสบ
ความสำเร็จนั้น พวกเขาจะไม่กังวลกับอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการเดินทาง
จากจุดที่ยืนอยู่ในปัจจุบัน ไปสู่จุดหมายที่ต้องการ

ในระหว่างทาง พวกเขาก็จะไม่อวกแวกไปกับการก้าวเดินจากจุดที่
ยืนอยู่ไปยังจุดหมายใหม่ที่ดีกว่า แต่พวกเขามุ่งความสนใจและสมาธิไป
ยังเป้าหมายที่ตนตั้งใจไว้ และพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ผ่านพ้นอุปสรรค
ทั้งหลายที่ผ่านเข้ามาในเส้นทางนั้นให้ได้

*เนื้อหาในภาค 2 นี้ เป็นเรื่องราวของ อาเธอร์ ที่สำเร็จการศึกษาและได้งานทำสมดัง
ตั้งใจแล้ว แต่เขาที่ประมาทและละเลยหลักการมาร์ชมาโลว์ หลงระเริงไปกับความสำเร็จ
ของตน ใช้จ่ายเกินตัวจนเกือบจะเอาตัวไม่รอด โชคดีที่เขาได้ โจนาราน เพเชียน ช่วย
เตือนสติอีกทั้งสอนให้เขารับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นโดยใช้หลักการ ‘มาร์ชมาโลว์’
6 ขั้นตอน และสร้าง ‘กฎของชีวิต’ 10 ข้อ รวมทั้ง ‘แผน 10 ขั้นตอน’ และได้ช่วยให้เพื่อน
รวมทั้งลูกชายและภรรยา ของเจ้าของบริษัท ให้มีชีวิตที่เติมเต็มความฝันของตนเองได้*

หนังสือเล่มนี้จะช่วยให้คุณมีวิธีคิดใหม่ ๆ ในการบรรลุเป้าหมายชีวิตของคุณ และที่สำคัญกว่านั้นก็คือ หนังสือเล่มนี้จะทำให้คุณเห็นถึงวิธีการที่คุณจะสามารถเปลี่ยนแปลงตนเอง เพื่อให้ประสบความสำเร็จได้อย่างยั่งยืนตลอดชีวิตของคุณด้วยเช่นกัน

คุณจะได้เห็นถึงวิธีการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตทั้งทางลบและทางบวก และวิธีการหรือแนวคิดต่างๆ ที่จะช่วยให้คุณประสบความสำเร็จในชีวิตได้ ทั้งนี้ทั้งนั้นล้วนขึ้นอยู่กับว่าคุณทำอะไรกับ **มาร์ชมาโลว์** ของคุณ ตัวอย่างเช่น

- คุณจะเลือกอะไร ระหว่างเงิน 1 ล้านดอลลาร์ ณ วันนี้ หรือเงินพันล้านดอลลาร์ในอีกห้าปีข้างหน้า
- คุณจะมั่งคั่งในชีวิตของคุณแบบเดือนชนเดือน หรือเก็บเงินส่วนหนึ่งไว้เพื่อความสุขสบายช่วงวัยเกษียณในชีวิตบั้นปลาย
- คุณเสาะแสวงหาความพึงพอใจเดี๋ยวนี้ หรือรอคอยสิ่งที่จะให้คุณได้รับความสุขที่ยิ่งใหญ่ในระยะยาว
- คุณเหมือนกับคนทั่วไปซึ่งออมเงินไว้น้อยกว่า 1 เปอร์เซ็นต์ของรายได้แต่ละปีของพวกเขาหรือเปล่า
- คุณรีบกินขนมมาร์ชมาโลว์ของคุณทุกครั้งที่ได้มา หรือทุกครั้งที่อยู่ในช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลง หรือว่าคุณอดออมและรักษามันไว้จนตลอดชีวิตของคุณ

วิธีคิดและหลักการ **“อย่ากิน ‘มาร์ชมาโลว์’ ของคุณเลย! วิธีคิดภาค 2 - Don't Gobble the Marshmallow... Ever!”** นี้เปรียบเสมือนเป็นแนวคิดที่จะช่วยให้คุณสามารถชะลอความอยากมืออยากได้ก่อนเวลาอันควร อันจะช่วยนำคุณไปสู่ความสำเร็จที่ยั่งยืนในทางงานและการดำรงชีวิตได้ตลอดไป

เรื่องเล่าต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้ เขียนขึ้นจากประสบการณ์ชีวิตจริงของผู้เขียน ผสานเข้ากับหลักการที่ยอดเยียมจากผลการศึกษาวิจัยเมื่อ 40 ปีก่อนของ **มหาวิทยาลัย สแตนฟอร์ด** ซึ่งการศึกษาวิจัยครั้งนั้นได้ทดลองโดยการปล่อยให้เด็กๆ อยู่ในห้องๆ หนึ่งตามลำพังพร้อมกับวาง **ขนมมาร์ชมาโลว์** ไว้ให้ โดยกำชับเด็กว่าพวกเขามีทางเลือกว่าจะ ‘หยิบขนมกินได้เลย หรือยับยั้งใจไม่กินก็ได้’ โดยที่ ภายในเวลา 15 นาที ถ้าใคร **“ไม่หยิบกิน”** ละก็ เด็กคนนั้นจะได้รับขนมมาร์ชมาโลว์เพิ่มอีกหนึ่งชิ้นเป็นรางวัลจากการรอคอยและยับยั้งใจได้

ผลของการทดลองปรากฏว่า เด็กบางคนหยิบขนมกินทันที ในขณะที่บางคนรอให้เลยเวลา 15 นาที แต่ผลลัพธ์ที่สำคัญของการทดลองนี้ปรากฏขึ้นในอีก 14 ปีต่อมา เมื่อผู้วิจัยค้นพบว่า **เด็กกลุ่มที่อดใจรอคอยไม่กินขนมนั้น เมื่อโตขึ้น พวกเขาจะประสบความสำเร็จมากกว่าเด็กกลุ่มที่อดใจรอไม่ได้แล้วหยิบขนมกินในทันที***

เรื่องเล่าในหนังสือเล่มนี้เริ่มต้นโดยตัวละครที่ชื่อ **อาเธอร์** ผู้ซึ่งคุณเคยได้ยินชื่อของเขาในหนังสือเล่มที่แล้วของผมที่ชื่อ **“วิธีคิด ภาค 1-วิธีคิดที่ทำให้ชีวิตของคุณ ประสบความสำเร็จและแตกต่างจากคนอื่น หยุด! อย่ารีบกิน ‘มาร์ชมาโลว์’ แล้วคุณจะประสบความสำเร็จทั้งงาน เงินและชีวิต (Don't Eat the Marshmallow... Yet!-แปลเป็นไทย โดย บี มีเดีย) ”**

ในเล่มนี้ **“วิธีคิด ภาค 2 - Don't Gobble the Marshmallow... Ever! ”** อาเธอร์สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยและได้งานทำแล้ว แม้ว่าอดีตคนขบถคนนี้จะได้เรียนรู้ ได้ปฏิบัติ และทดลองใช้หลักการมาร์ชมาโลว์นานถึง 5 ปีเต็มก็ตาม เขากลับประมาทและละเลยต่อหลักการมาร์ชมาโลว์ จนทำให้ชีวิตเกือบจะล้มเหลวก่อนที่จะกลับเข้าสู่หนทางแห่งความสำเร็จใหม่อีกครั้ง

* คุณสามารถอ่านรายละเอียดหรือรายงานการศึกษาวิจัยเรื่องมาร์ชมาโลว์ ที่ ดร.โจอาคิม ที่ทำการทดลองกับเด็กอายุ 4 ถึง 6 ขวบได้จากหนังสือ **วิธีคิด ภาค 1** หรือ www.marshmallow.book.com

ไม่ว่าคุณจะทำสิ่งใดก็ตาม การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในชีวิต อย่างเช่น การสำเร็จการศึกษา การแต่งงาน การหย่าร้าง หรือ การเปลี่ยนความเชื่อ ค่านิยม มุมมอง หรือด้านสุขภาพ **ทฤษฎีมาร์ชมาโลว์** เป็นสิ่งที่คุณสามารถเรียนรู้และนำมาประยุกต์เข้ากับชีวิตของตัวเองได้ (เรื่องต่างๆ ในเล่มนี้คุณสามารถเรียนรู้ได้จากอาเธอร์ เพื่อนของอาเธอร์ที่มหาวิทยาลัย พนักงานเสิร์ฟที่ทะเลเยอทะยานอยากเป็นเจ้าของภัตตาคาร เด็กวัยรุ่นที่ต้องการจะเป็นร็อคสตาร์ และคุณแม่ผู้ซึ่งพุ่งความใส่ใจทั้งหมดไปที่ลูกจนเธอไม่มีเป้าหมายเพื่อตัวเอง) **ซึ่งสถานการณ์ที่ยกมาเป็นอุปมาอุปไมยนั้นล้วนตั้งอยู่บนพื้นฐานของประสบการณ์ในชีวิตจริง**

ผมเองก็เหมือนอาเธอร์ที่ฉลองรสชาติแห่งความสำเร็จครั้งแรกด้วยการใช้จ่ายมากกว่าที่ผมหามาได้ (ในเรื่องบ้าน ของตกแต่งบ้าน รถยนต์ และผู้หญิง) ผมไม่เคยมีปัญหาเรื่องการหาเงิน แต่ปัญหาของผมอยู่ที่การเตือนตัวผมเอง ยังมีรายได้มากเท่าไร ผมก็เป็นหนี้มากขึ้นเท่านั้น

ด้วยการตัดสินใจที่จะเปลี่ยนโชคชะตาชีวิตของผม ผมได้กำหนดไว้ในภารกิจหลักที่จะต้องค้นหาหลักการที่สำคัญอันจะทำให้ผมประสบความสำเร็จไปตลอดชีวิตให้พบ และเมื่อผมพบว่า **‘ความสามารถที่จะชะลอการได้รับความพึงพอใจหรืออดเปรี้ยวไว้กินหวาน’** เป็นอุปนิสัยหนึ่งที่มีในทุกคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตที่ผมได้ทำการศึกษา ผมจึงได้เริ่มนำ **หลักการมาร์ชมาโลว์** มาประยุกต์ใช้กับชีวิตจริงของผมจนได้ผล

ทุกวันนี้ ผมประสบความสำเร็จอย่างมากกับการมี **ความมั่นคงทางการเงิน** ผมสามารถเกษียณอายุในวันนี้และอยู่ได้อย่างสบายๆ ไปจนตลอดชีวิต ตอนนี้อยู่เป้าหมายในชีวิตของผมอีกอย่างก็คือการเผยแพร่หลักการมาร์ชมาโลว์ให้กับทุกคนได้รู้ และจะแบ่งปันเคล็ดลับของความสำเร็จโดยการเป็นนักพูดและเป็นนักเขียนเพื่อสร้างกำลังใจให้กับผู้คนที่จนกว่าผมจะตาย ซึ่งมันคือรางวัลอันแสนยิ่งใหญ่ที่รู้ว่าการทำงานของผมทุกวันนี้เป็นสิ่งที่ผม **“เลือกจะทำ”** ไม่ใช่สิ่งที่ผม **“จำเป็นต้องทำ”**

ขอให้คุณมั่นใจได้เลยว่า “ไม่เคยมีคำว่าสายเกินไปที่คุณจะประสบความสำเร็จในชีวิต” ผมเริ่มฝึกฝนตามหลักการมาร์ชมาโลว์ เอาตอนที่ผมอายุสามสิบกว่า **ดังนั้น มันจึงไม่สายเกินไปสำหรับการที่คุณจะประสบความสำเร็จในชีวิต**

ผมจะขอยกตัวอย่างประสบการณ์ของ **เอลเลน ซิงเกอร์** ที่ได้เขียนไว้ในหนังสือชื่อว่า **“เคล็ดลับที่จะทำให้ชีวิตคุณได้รับความสำเร็จจากการเปลี่ยนแปลงตนเอง”** ซึ่งไม่เหมือนกับผมตรงที่เธอเป็นคนต่อต้านแนวคิดมาร์ชมาโลว์ เธอเข้าศึกษาในวิทยาลัยและได้รับปริญญาโทด้วยวัย 23 ปี และยังเก็บเงินได้มากพอที่จะซื้อรถยนต์คันใหม่และซื้อบ้านผ่อนส่งได้ เธอเขียน **“แผนหลักสำหรับชีวิตของตัวเอง”** และตั้งเป้าหมายว่าในระยะห้าปีของเธอที่จะต้องบรรลุความสำเร็จในชีวิต เช่น ได้รับการเลื่อนตำแหน่งและวางแผนมีลูกไว้อย่างรอบคอบ

แต่เมื่อสถานการณ์แวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป เอลเลนกลับจบชีวิตสมรสที่ไม่สมหวัง เธอไม่ได้ปรับเปลี่ยนเป้าหมายในชีวิต แต่กลับละทิ้งเป้าหมายเหล่านั้นเสียหมด เธอกล่าวว่า **“ฉันไม่สามารถวางแผนหรือจัดการอะไรล่วงหน้าเป็นเวลาห้าวัน หรือแม้แต่ห้านาทีได้ ถ้ามีใครถามฉันว่าฉันทำอะไรช่วงสุดสัปดาห์นี้ ฉันก็คงจะพูดว่าเอาไว้ค่อยถามฉันวันเสาร์เถอะ เป็นเวลาเกือบ 10 ปีที่การออมของฉันเป็นเพียงการเก็บเศษเงินทอนไว้ในขวดไซดา และเป้าหมายของฉันที่จะเป็นนักเขียนกลับกลายเป็นเสมือนเรื่องตลกเศร้าๆ เท่านั้น”**

ผมทำอย่างไรจึงกลับมามีอิสรภาพทางการเงินอย่างมั่นคงได้หลังจากที่ผมกินมาร์ชมาโลว์ไปเสียหลายปี ในขณะที่เอลเลนเองทำอย่างไรถึงได้กลับไปอยู่บนเส้นทางต่อต้านมาร์ชมาโลว์ เราทั้งสองจะเล่ารายละเอียดในบทสุดท้ายที่ว่าด้วย **“บทสรุป”** ซึ่งเราจะให้คำแนะนำเป็นขั้นเป็นตอนไปสู่ **“แผนมาร์ชมาโลว์ 6 ขั้นที่จะทำให้คุณประสบความสำเร็จ”**

สำเร็จในทุกๆ สิ่ง” และท้ายสุดก็จะอธิบายถึง “10 ขั้นตอนของวิธีการบริหารจัดการแผนมาร์ชมาลโลว์เพื่อความสำเร็จอย่างยั่งยืนในเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญเกิดขึ้นกับชีวิตของคุณ”

หนังสือเล่มนี้ **“วิธีคิด ภาค 2 - วิธีคิดที่ทำให้ชีวิตของคุณเปลี่ยนแปลงและประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน ตลอดกาลและตลอดไป ‘Don’t Gobble the Marshmallow... Ever!’ หยุด! อย่ากินมาร์ชมาลโลว์ของคุณเลย! - แล้วคุณจะมีชีวิตที่ดีขึ้นตลอดไป”** จะช่วยเปิดเผยเคล็ดลับที่นำไปสู่ความสำเร็จ อันทำให้ผมกลายเป็นนักเขียนระดับพันล้าน ผมหวังว่าเคล็ดลับที่นำเสนอในเรื่องเล่าที่ผ่านตัวละครจาก **โจนาธาน เพเชียน ถึง อาเธอร์** และจากหลักการมาร์ชมาลโลว์นี้ จะช่วยให้คุณมีหลักคิดและเข้าใจวิธีที่จะทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืนตลอดกาลและตลอดไปได้ จะกระตุ้นจินตนาการและท้าทายคุณให้คิดใหญ่ ตั้งเป้าหมายในชีวิตที่สูง และมุ่งมั่นเดินหน้าเพื่อให้ได้รับสิ่งต่างๆ ที่คุณต้องการในชีวิต

ผมหวังว่าคุณจะสนุกสนาน และมีวิธีคิดที่นำไปประยุกต์ใช้ และเกิดแรงบันดาลใจจากเรื่องเล่าในหนังสือเล่มนี้ บทบาทใหม่ของอาเธอร์ น่าจะทำให้คุณขบขันและสนุกสนาน แต่หลักการมาร์ชมาลโลว์ง่าย ๆ นี้เป็นเรื่องที่จริงจัง และนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างได้ผล

หนังสือเล่มนี้จะช่วยให้คุณรับมือ
กับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิต
ช่วยให้คุณประสบความสำเร็จได้อย่างยั่งยืน
ทั้งในชีวิตการงาน และชีวิตครอบครัว
ตลอดกาล และตลอดไป

1

คนดังแห่งมาร์ชมาโลว์ในมหาวิทยาลัย 'เมื่อคุณประมาท คุณก็จะสูญเสียความสำเร็จ'

"ในช่วง 30 วันที่ผ่านมา อาเธอร์รู้สึกอายที่จะยอมรับว่าเขาได้ละเลยกฎของชีวิต หลักของมาร์ชมาโลว์ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ และได้กินมาร์ชมาโลว์ไปอย่างไม่ยั้งคิดเป็นจำนวนมากตั้งแต่เข้าทำงานกับบริษัทโลว์ดาว์น"

"โอละ จำไว้ล่ะว่า มาร์ชมาโลว์ไม่ได้ขึ้นไปบนต้นไม้"

อาเธอร์กล่าวติดตลกกับนักศึกษาที่กำลังฟังเขาอยู่ในชุดครุยรับปริญญา **"แต่สำหรับผู้ที่จะจบปริญญา 'อย่ารีบร้อนกินมาร์ชมาโลว์' จากมหาวิทยาลัยไมอามีในปีนี้ พวกเขาทั้งหมดตกลงมาจากท้องฟ้า"**

พูดยังไม่ทันขาดคำ ก่อนมาร์ชมาโลว์ขนาดจิ๋วสี่สี่มัม เขียว และขาว จำนวนเกือบล้านเม็ดถูกโปรยลงมาจากเครื่องบินที่ใช้หว่านเมล็ดพันธุ์พืชท่ามกลางแฉวงของเชียร์ของนักศึกษาที่แต่งชุดสีลูกกวาด พร้อมๆ กับที่อาเธอร์ก้าวเดินจากด้านหลังเพื่อรอขึ้นไปบนเวที

และในขณะที่เขยิบไปที่ **โจนาธาน เพเชียน** ผู้เป็นเจ้าของเว็บไซต์ระดับพันล้านและเป็นพี่เลี้ยงสอนหลักการมาร์ชมาโลว์ให้แก่อาเธอร์นั้น ยืนอยู่ข้างเวที เขายิ้มจริงใจให้กับอาเธอร์ ก่อนที่อาเธอร์อดีตคนขับรถส่วนตัวของเขาจะเดินเข้าไปหา

"ยินดีด้วยนะอาเธอร์ที่เธอจบมหาวิทยาลัยแล้วและได้งานทำที่ดี พร้อมกับการเป็นแบบอย่างชีวิตที่ประสบความสำเร็จให้ผู้อื่นในการปฏิบัติ"

ตามหลักการมาร์ชมาโลว์ ทั้งยังจะได้รับรางวัลจากการชะลอความพึงพอใจของตนเองอีกด้วย” โจนาธานกล่าวพร้อมกับตั้งซองจดหมายที่จะให้อาเธอร์ออกมาจากชุดสูทผ้าวูล์ฟที่ถูกต้องเรียบร้อยดีของเขา

“พวกเขาดูเหมือนจะได้รับแรงบันดาลใจจากสุนทรพจน์ของเธอจริงๆ นะ”

“เฮ้คุณพี มันควรจะเป็นคุณต่างหากครับที่ยืนพูดตรงโปเดียมนั่นนะ คุณเป็นแบบอย่างสำหรับชีวิตของผม และผมคงไม่มีโอกาสได้เรียนมหาวิทยาลัยถ้าไม่ได้ข้อคิดดีๆ และความกรุณาที่คุณมอบให้” อาเธอร์สวมกอดโจนาธาน และพูดเสริมขึ้นอีกว่า “คุณคือฮีโร่มาร์ชมาโลว์ตัวจริง ผมรู้สึกเหมือนกับ...”

“เฮ้ อาเธอร์ ‘บุรุษมาร์ชมาโลว์’” เสียงตะโกนจากนักศึกษาตัวโย่งที่สูงจนขาแกงที่เขาสวมใส่ใส่ไหล่พันชายชุดเสื้อครุยสักหนึ่งชุด “ดูสิว่าผมเก็บมาร์ชมาโลว์ไว้ในหมวกของผมได้เท่าไร ผมจะเอาเก็บไว้ในขวดโหลบนโต๊ะของผมเพื่อเตือนตัวเองถึงเป้าหมายในการออมเงิน 20 เปอร์เซ็นต์จากเงินเดือน จนกว่ามันจะทำให้ผมมีเงินพอเพียงสำหรับดาวน์บ้านหลังใหม่”

อาเธอร์หันไปทางนักศึกษาคนนั้นและเห็นเขาสูงเด่นอยู่ท่ามกลางนักศึกษาที่สวมหมวกปริญญามากมายรายล้อม ก่อนที่เขาจะได้ทันพูดอะไรหรือแนะนำชายดังกล่าวกับโจนาธาน เพเขียน เขาก็ถูกขัดจังหวะโดยกลุ่มผู้มาแสดงความยินดีอีกกลุ่มหนึ่ง

“ฉันจะไม่วันลืมเธอเลย อาเธอร์” อีส์เธอร์ คิม นักศึกษาหญิงผู้ยอมสละผมให้เข้ากับสีส้มบนเสื้อครุยกล่าวขึ้น “ฉันเกือบจะลาออกจากมหาวิทยาลัยและถลุงเงินกู้เพื่อการศึกษาไปกับกลองชุด หลังจากที่ฉันสอบตกวิชาคณิตศาสตร์ในปีแรก แต่เมื่อเธอถามฉันว่าฉันต้องการทำอะไรในชีวิต ซึ่งฉันอยากเป็นสัตวแพทย์ และเธอก็โน้มน้าวฉันว่าการซื้อกลอง

ชุดก็เหมือนกับภารกิจมาร์ชมาลโลว์ของฉัน และเธอยังสอนให้ฉันเห็นถึงวิธีจดจ่อกับเป้าหมายของตนเอง ขอบคุณมากนะ ตอนนี้นั้นได้รับทุนจากมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศทางด้านสัตวแพทย์ด้วยล่ะ”

“สุดยอดจริงๆ เลย อีสเธอร์ แล้วเธอจะรักมหาลัยโคโลราโด*”

อาเธอร์กอดนักศึกษาหญิงคนนั้นแน่นกว่าที่ตั้งใจไปนิดหน่อย จนมีชายสูงซึกราวๆ หกฟุตตบเข้าที่หลังเขา

“เป็นสุนทรพจน์ที่ยอดเยี่ยมมาก มาร์ชี” เอ็ด โรดริจส์ เพื่อนนักศึกษาผู้มีผิวสีแทนและกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ที่เปลือยให้เสื้อครุยเปิดจนเห็นว่าเขาใส่เสื้อยืดและกางเกงขาสั้นอยู่ข้างใน “และพ่อผมฝากให้บอก ‘ขอบคุณ’ คุณด้วยนะ พ่อเขารู้สึกโล่งอกที่ไม่ต้องมีภาระดูแลเราที่ชอบใช้ชีวิตอยู่แต่บนชายหาดไปตลอดชีวิตนะ”

เพื่อไขข้อสงสัยของโจนาธาน เพเชียน ที่กำลังเลิกคิ้วขึ้นเหมือนจะถาม โดยไม่ต้องรอการแนะนำตัว นักศึกษาหนุ่มคนดังกล่าวรีบอธิบายเพิ่มเติมว่า

“ย้อนกลับไปเมื่อตอนที่ผมพบอาเธอร์ เรื่องที่เรียนในมหาวิทยาลัยมันไม่เหมาะกับผมเลย-เป็นนักเรียนกระดานโต้คลื่นกับนักบัญชี ผมโดดเรียนตลอดโดยหนีไปเล่นกระดานโต้คลื่น ผมสอบได้เกรดพอใช้ และพวกตัวเลขต่างๆ ก็เป็นเรื่องกล้วยๆ สำหรับผม แต่ผมไม่เคยอยากจะเป็น ‘นักบัญชีได้รับอนุญาต’ เหมือนกับที่พ่อผมอยากให้ผมเป็น

หลังจากนั้นอาเธอร์ก็สอนผมเกี่ยวกับหลักการมาร์ชมาลโลว์ แล้วผมก็ค้นพบวิธีที่จะผสมผสานความคลั่งไคล้ในการเล่นกระดานโต้คลื่นกับพรสวรรค์ทางด้านบัญชีของผม สิบดาห์หน้าผมจะเริ่มฝึกงานกับหัวหน้าผู้บริหารสายงานด้านการเงิน (CFO) ของบริษัทขายกระดานโต้คลื่นที่ใหญ่แห่งหนึ่ง และจริงๆ แล้วผมกำลังจะได้ค่าจ้างในการเล่นโต้คลื่นด้วย ซึ่งมันเป็นส่วนหนึ่งของงาน คุณเชื่อผมไหม”

* มลรัฐโคโลราโด สหรัฐอเมริกา เป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยด้านสัตวแพทย์ ที่อีสเธอร์ได้รับทุนการศึกษา

“ฟังดูเหมือนกับว่าการอดใจรอไม่รีบกินมาร์ชมาโลว์ของเธอนั้น ได้ส่งผลสำเร็จให้เธอแล้วจริงๆ” โจนาธานพูดขึ้น “ยินดีด้วยพ่อหนุ่ม ทั้งเธอเองและพ่อของเธอต้องภูมิใจกับความสำเร็จในครั้งนี้นี้”

“ใช่ครับ ขอขอบคุณ และคุณก็คงภูมิใจกับลูกชายของคุณมากๆ นะ”

“เฮ้ยเพื่อน คุณนี่ ไม่ใช่...” อาเธอร์กำลังจะอธิบาย แต่ก็มีเสียงตะโกนแทรกกลบเสียงของเขา บางครั้งก็เป็นเสียงสรรเสริญยินดีกับชายที่มีรายได้หนึ่งแสนดอลลาร์และสมญานามต่างๆ ที่คนตั้งให้เมื่อรู้ว่าเขาได้รับรายได้ที่สูงมากกับงานที่ทำหลังเรียนจบ

อาเธอร์พยายามที่จะขอโทษคุณพี่ และพยายามที่จะเล่าเรื่องตื่นเต้นของเพื่อนๆ ให้คุณพี่ฟัง แต่ว่าการตบหลังหรือกอดเขาเพื่อแสดงความยินดีแต่ละครั้งนั้นทำให้เขารู้สึกว่าเขาประสบความสำเร็จมากเกินไปที่คิดไว้ในการโปรโมทตัวเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญมาร์ชมาโลว์

ห้าปีที่ผ่านมาเขาประสบความสำเร็จอย่างมาก จากคนขับรถผู้ซึ่งไม่เคยลิ้มรสความสำเร็จและชอบใช้จ่ายเกินตัว มีเพียงการเล่นเกมคำทายปริศนาจากนิตยสารนิตยอร์กโทมส์เท่านั้นที่เป็นความเก่งของเขา กลายมาเป็นคนที่รู้จักออมเงินและสำเร็จการศึกษา จนเป็นที่ต้องการของฝ่ายบุคลากรของบริษัทใหญ่ๆ และเขาก็เลือกข้อเสนออย่างระมัดระวังโดยตัดสินใจเลือกบริษัทที่จ่ายค่าจ้างสูงเป็นลำดับสองแต่ได้ตำแหน่งที่ดีที่สุดที่ **สโลว์ดาวน์** ซึ่งเป็นบริษัทที่ปรึกษาทางด้านเทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ต ในระยะห้าปีที่ผ่านมาเขาได้เรียนรู้หลักการมาร์ชมาโลว์จากคุณโจนาธาน เพเขียน จนประสบความสำเร็จ ได้สำเร็จการศึกษาและได้งานดีๆ ทำ

แต่ในช่วง 30 วันที่ผ่านมาละ อาเธอร์รู้สึกละอายที่จะยอมรับว่าเขาได้ละเลยกฎของชีวิต หลักของมาร์ชมาโลว์ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จและได้กินมาร์ชมาโลว์ไปอย่างไม่ยั้งคิดเป็นจำนวนมากตั้งแต่เข้าทำงานกับบริษัทสโลว์ดาวน์

มาร์ชมาลโลว์ที่ร่วงหล่นจากท้องฟ้าตอนกลางวันทำให้เงินของเขาหายไปหลายพันดอลลาร์ (อาเธอร์ไม่ได้ดูว่าสลีปบัตเตอร์เครดิตถูกรูดไปจำนวนเท่าไรก่อนจะเซ็นชื่อ เขาคาดเดาเพียงว่าค่าใช้จ่ายทั้งหมดยังไม่เกินวงเงินที่มีอยู่ 15,000 ดอลลาร์)

มันเป็นเรื่องดีสำหรับอาเธอร์ที่ได้เริ่มงานที่แผนกขายในวันจันทร์ ถ้าบริษัทจ่ายเงินค่าจ้างในวันศุกร์เหมือนกับที่คุณพีเคยจ่ายให้เขา มันดีสำหรับเขาเพราะว่าค่าเช่าบ้านและค่าผ่อนรถยังไม่ถึงกำหนดจ่ายซึ่งทำให้เขามีเวลาอีกสักสองสัปดาห์ และเขาก็ได้ข้อเสนอที่ดีที่ไม่ต้องวางเงินดาวน์ตอนซื้อเฟอร์นิเจอร์ เครื่องใช้ไม้สอย และเครื่องเสียงบันเทิงต่างๆ เมื่อตอนย้ายเข้าที่อยู่ใหม่ ดังนั้นทุกอย่างคงไม่มีปัญหา ไซ้ใหม่ ไซ้ใหม่ ‘ไซ้ใหม่’ เขาผลอเอ่ยคำหลังจากออกมาเสียงดัง

“อะไร ‘ไซ้ใหม่’ ของเธอนะ อาเธอร์” เอมี โจนส์ ถามขึ้น ซึ่งเธอก็เป็นหนึ่งในผู้ที่ชื่นชอบในตัวเขาและเป็นผู้ที่เคยมีงานหลักคือย้ายที่นอนไปเรื่อยๆ และดื่มเบียร์ต่างน้ำ ก่อนที่อาเธอร์จะเป็นที่ปรึกษาและโน้มน้าวให้เธอชื่นชอบและเห็นประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของจีน และเมื่อผนวกกับปริญญาทางด้านธุรกิจ จึงทำให้เธอเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยไมอามี ที่มีบริษัทต่างๆ ต้องการตัวมากคนหนึ่ง

อาเธอร์ซึ่งไม่รู้ตัวว่าตัวเองพูดเสียงดังออกไปอย่างเต็มที่รีบกลบเกลื่อนความผิดพลาดของตัวเอง

“อ้อ ผมหมายถึง ‘ถูกต้อง’ นะ ผมได้ยืนยันว่าคุณจะย้ายไปอยู่ห้องงกมันช่างเป็นโอกาสที่ดีมาก ที่นั่นคุณคงสนุกมากนะ”

“สนุกแน่ แต่คงไม่สนุกจนเกินไป ขอคุณนะอาเธอร์ ฉันได้กำจัดนิสัยเด็กสาวที่ชอบออกงานสังสรรค์ทิ้งไปแล้ว และตอนนี้มันเป็นงานและหน้าที่ของฉัน นั่นคือการแนะนำสถานที่เที่ยวตอนกลางคืนให้กับผู้บริหารระดับสูง ฉันก็เลยมีข้อแก้ตัวที่จะได้ไปตามคลับที่ต่างๆ ینگละ”

“บางที คุณอาจเจอคุณพีในคลับที่ใดที่หนึ่งทีนั้น” อาเธอร์พูดและแนะนำเอมีให้รู้จักกับพี่เลี้ยงของเขา “เขาเดินทางไปทั่วโลก ทั้งโซล ไทเป ปารีส ลอนดอน บักกิง บัวโนสไอเรส บราซิลเลีย โบโกต้า ปานามา และเกือบทุกๆ แห่ง ดังนั้นเขาอาจจะไปฮ่องกงไม่วันใดก็วันหนึ่ง”

“คุณคือคุณพีผู้โด่งดังใช่ไหมหะ มหาเศรษฐีพันล้านที่มีชื่อเสียงของโลก” เอมีพูดต่อ “แต่แถวๆ นี้คุณคือ ‘บุรุษมาร์ชมาโลว์’ ที่น่าทึ่ง ซึ่งเป็นผู้ร่วมบุกเบิกการศึกษาเรื่องนี้ในมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดใช่ไหมหะ และอาเธอร์ก็พูดถึงคุณอย่างน้อยวันละ 10 ครั้ง หนูอยากจะทำกับคุณทั้งคุณ และอาเธอร์ที่ช่วยให้หนูบรรลุเป้าหมายในชีวิต ที่ซึ่งสำคัญมากกว่าการช่วยหาทางเยียวยาเจ้าโรคชอบสังสรรค์ของหนู ซึ่งหนูก็ทำได้ในที่สุด หลักคิดใหม่เอี่ยมนี้เรียกว่า การไม่ฟุ่มเฟือยไปกับการกินและดื่มหะ”

“ฉันตั้งใจที่เธอได้เรียนรู้การตั้งเป้าหมายที่สำคัญต่อความสำเร็จของเธอและสามารถทำให้บรรลุเป้าหมายนั้นได้ และยินดีรับคำแนะนำต่างๆ ที่ฉันให้เธอ ตอนนี้นั้นฉันสรุปเอาเองว่าอาเธอร์สามารถถ่ายทอดคำสอนต่างๆ ของฉันได้อย่างถูกต้อง อันทำให้เธอตื่นเต้นกับเส้นทางอาชีพของเธอหะ” โจนาธานพูด

“ใช่ครับ คุณพี” อาเธอร์พูด “ผมจำทุกเรื่องที่คุณเล่าให้ผมฟังเกี่ยวกับการไม่รีบกินมาร์ชมาโลว์ได้ดีแบบคำต่อคำเลยด้วยซ้ำครับ และผมก็เพิ่งแสดงให้เห็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนของผมเห็นว่าจะประยุกต์บทเรียนจริงจากภาคธุรกิจของคุณกับชีวิตในวัยเรียนของพวกเขาได้อย่างไร”

“และตอนนี้พวกเราต้องหาทางประยุกต์บทเรียนทางธุรกิจของคุณกับโลกธุรกิจของพวกเขาหะ” เอมีพูดขึ้น “และหนูก็เดาว่ามั่นคงง่าย ใช่ไหมหะ”

“เรื่องสำคัญ ไม่เคยเป็นเรื่องง่ายหรอกหะ อย่างน้อยที่สุด ประสบการณ์ของฉันก็ทำให้เห็นอย่างนั้นหะ” โจนาธานตอบ

“และคราใดที่เธออยู่ในสถานการณ์ใหม่ๆ ก็มักจะเป็นเรื่องง่ายที่เธอจะหวนกลับไปทำนิสัยแบบเดิมๆ ที่เป็นอันตรายหรือเป็นภัยต่อตัวเอง”

อาเธอร์กลืนน้ำลาย 2 ครั้งก่อนถามขึ้นว่า “หมายความว่าอย่างไรครับ คุณพี”

“ก็อย่างนี้ไง ตัวอย่างที่คลาสสิกมากอันหนึ่งคือ การให้คำแนะนำแก่ผู้หายจากการติดยาเสพติด พวกเขาเหล่านั้นได้รับการบอกว่าจะไม่ควรทำงานทำหรือเริ่มมีความสัมพันธ์กับใครจนกว่าพวกเขาจะมีสติกลับคืนมา หรือสามารถเลิกยาเสพติดได้นานเป็นเดือนๆ หรือบางที่เป็นปีๆ เพราะมีความเสี่ยงสูงมากที่พวกเขาอาจจะหวนกลับไปเสพยาอีกถ้าพวกเขาเผชิญกับความเครียดมากๆ” โจนาธาน อธิบาย

“นั่นหมายความว่าพวกเราที่ยังอ่อนหัดในเรื่องของการไม่รีบกินมาร์ชมาลโลว์ ก็ไม่ควรทำงานทำในตอนนี้อย่างใหม่คะ พวกเราทั้งหมดควรเรียนหนังสือในมหาวิทยาลัยไปก่อนจนกว่าพวกเราจะบรรเทาปัญหาทางด้านมาร์ชมาลโลว์ ยั้งนั่นหรือคะ” เอมีถามขึ้น

“ไม่ใช่อย่างนั้นล่ะ” โจนาธานตอบ

“แต่ระวังไว้อย่างหนึ่งนะ เมื่อไรก็ตามที่เธอกำลังอยู่ในช่วงของการเปลี่ยนแปลง มันเป็นการง่ายที่เธอจะถอยกลับไปทำตามนิสัยเดิมที่เธอเคยชิน ดังนั้น เอมี หากเธอต้องการจะหลีกเลี่ยงการปล่อยตัวและตามใจตัวเองให้กลับไปเหมือนเก่า ขอให้เธอใส่ใจกับ ‘สัญญาณเดือน’ บางอย่าง ตั้งแต่เริ่มต้น ว่าเธอกำลังจะถอยหลังกลับไปสู่นิสัยรีบกินมาร์ชมาลโลว์เหมือนเดิมหรือไม่ อันจะช่วยดึงให้เธอกลับเข้าสู่แนวทางที่ถูกต้องได้ล่ะ”

“แล้วอะไรคือ ‘สัญญาณเดือน’ ที่เธอควรเฝ้าระวังเล่าครับ คุณพี” อาเธอร์ถาม

“ฉันยังไม่รู้จักเอมีดีพอที่จะทำการประเมินสิ่งเหล่านั้น แต่ฉันมีสิ่งหนึ่งสำหรับตัวเธอนะ อาเธอร์”

อาเธอร์นั่งรอคำอธิบาย

“ถ้าเธอจำได้ ในวันสุดท้ายที่เธอทำงานกับฉัน เธอบอกฉันว่าจะไปเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัย ฉันบอกเธอว่าถึงเวลาที่เธอควรจะเริ่มเรียกฉันว่าโจนาธาน ซึ่งเป็นชื่อที่เธอใช้ทักทายฉันเมื่อคุยกันทางโทรศัพท์หรือเมื่อแวะไปกินข้าวมื้อเย็นที่บ้านฉันตลอด 4 ปีที่ผ่านมา แต่วันนี้เธอเรียกฉันว่าคุณพี่ เหมือนตอนที่เธอขับรถพาฉันไปรอบๆ เมือง”

“แหมคุณ... เอ้อ... โจนาธาน ผมว่ามันเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ นะครับ คุณคิดว่าผมจะสูญเสียความศรัทธาต่อมาร์ชมาลโลว์เพียงแค่ผมเรียกคุณว่า คุณพี่ หรือครับ”

“ทั้งหมดที่ฉันพูดนั้นนะอาเธอร์ มันคือ ‘สัญญาถาวร’ มีเพียงเธอเท่านั้นที่จะบอกได้ว่าหมายถึงอะไร จงฝึกฝนในสิ่งที่เธอกล่าวในพิธีรับปริญญาวันนี้และเธอก็จะไม่วันรับร้อนกินมาร์ชมาลโลว์ของเธอเร็วเกินไป แต่ถ้าหากเธอพบกับปัญหาใดๆ ละก็ เธอสามารถเปิดหาอะไรบางอย่างที่อยู่ในซองจดหมายที่ฉันจะให้เธอนี้ได้”

“เอ๊ะ ของอะไรหรือครับเนี่ย” อาเธอร์เอ่ยขึ้นและมองเจ้าของสี่เหลี่ยมสีขาวที่อยู่ในมือของตัวเอง “ขอบคุณครับ...โจนาธาน...โอ้โฮคุณทำเมื่อไหร่เนี่ย...ช่างเถอะ ขอขอบคุณมากๆ ผมควรเปิดมันตอนนี้เลยดีไหม”

“ให้เธอเปิดมันได้หลังจากวันนี้ไปแล้วหนึ่งปี หรือเมื่อเธอรู้สึกว่าการกำลังจะสูญเสียสิ่งที่เธอเรียกว่า ‘ความศรัทธาในมาร์ชมาลโลว์’ แล้วแต่ว่าอันไหนมาถึงก่อน”

อาเธอร์อาจจะเปิดจดหมายนั้นทันทีหรือสามสัปดาห์ที่ผ่านมาถ้าเขายังเก็บจดหมายนั้นอยู่กับตัว แต่เขากลับเอาซองจดหมายที่ยังคงปิดสนิทพร้อมทั้งหมวกของเขาวางไว้บนเบาะรถ BMW รุ่นเปิดประตูสูญเสียนี้

และเมื่อไม่นานมานี้เองเขาขับเจ้ารถเปิดประทุนคันดังกล่าวไปตามถนนมุ่งหน้าไปยังอพาร์ตเมนต์ชายทะเลเพื่อหนีจากความวิตกกังวล

ทั้งหลายของเขา เขากำลังยิ้มและร้องเพลงคลอไปกับวิทยุที่เปิดระหว่าง ขับรถไปตามทางเพื่อจะเข้าสู่ถนนหลัก อาจจะเป็นเพราะเขาเปลี่ยน ทิศทางหรือมีรถบรรทุกวิ่งแซงขึ้นมาทางด้านซ้ายมือของรถเขาโดยไม่ให้ สัญญาณ จึงทำให้หมวกรับปริญญาและซองจดหมายนั้นปลิวไป เขามอง จากกระจกหลังเห็นซองจดหมายนั้นลอยไปติดอยู่บนรถตู้ที่โฆษณาการ ป้องกันการทุจริต ก่อนที่รถคันนั้นจะหายลับไปจากสายตาเขา

อาเธอร์ป่นนึ่งมำ

'ฉันเป็นคนไม่ซื่อสัตย์กับมาร์ชมาโลว์ นั่นคือสิ่งที่ฉันพยายาม บอกคุณพี่-คุณโจนาธาน เพเขียน-ก่อนที่เราทั้งสองคนจะถูกขจัดจ้งหวะเสีย ก่อน หลังจากนั้นฉันก็ยังทำเป็นแสร้งว่าทุกอย่างยังเป็นไปด้วยดีและไม่ได้ เชื่อสัญญาณเตือนใดๆ ที่เขาพูดถึง'

ตอนนี้ฉันทำของขวัญที่เขาให้หายไปแล้ว และมันก็ปลิวไปติดกับ เจ้าหน้าที่โฆษณาการป้องกันการทุจริตคันนั้น และฉันยังคงเรียกเขาว่า คุณพี่ จะต้องมี 'สัญญาณเตือน' อีกรักสัญญาณที่ฉันต้องการจากเขาอะ

หรือขอเพียงแค่มีก้อนมาร์ชมาโลว์เล็กๆ สีเขียว

ร่วงลงใส่ศรีษะของเขาเท่านั้นก็พอ!

2

แผน 'มาร์ชมาลโลว์' 6 ขั้นตอน เพื่อให้ประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

"คนที่สามารถชะลอความอยากของตนได้โดยยังไม่กินมาร์ชมาลโลว์ หรือยังไม่ใช้เงินไปในทันที มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จมากกว่าพวกที่ต้องการรางวัลในทันที"

สองเสาร์ต่อมา อาเธอร์กำลังนั่งอยู่ในสำนักงานของเขา

ใช้มันเป็นสำนักงานของเขาเอง! และก็สนุกกับความมั่นใจในตนเองที่กลับคืนมา ซึ่งก่อนหน้านั้นเขาไม่กล้าคิดว่าตัวเองจะสามารถได้ครอบครองห้องสี่เหลี่ยมที่มีประตูหนึ่งประตู แต่ในที่สุดความกระหายอยากมีห้องทำงานของเขาก็บรรลู่ในระหว่างการอบรมเรื่องการขายโดยเขาสามารถไขปัญหาใน **เกมปริศนาไมเกรน (Migraine Riddle)** ได้เร็วกว่าผู้เข้าอบรมคนอื่นๆ ต้องขอบคุณกับคำตอบที่ได้ห้าสิบคะแนนของอาเธอร์ที่ทำให้เขาซึ่งเป็นพนักงานใหม่เพียงคนเดียวของบริษัทสโรว์ดาวน์ที่สามารถปลีกตัวออกจากงานที่ได้รับมอบหมายในห้องอบรม แล้วมีโอกาสขึ้นไปยังชั้นสิบแปดซึ่งถูกกันเป็นคอกทำงานสี่เหลี่ยมมากมายอันอ้ออึ้งไปด้วยสรรพเสียงของสำนักงานใหญ่ในเมืองไมอามี

จากห้องทำงานของเขาเมื่อเช้านี้เอง อาเธอร์กลับได้ยินเพียงเสียงดังเบาๆ เท่านั้น ซึ่งต่างจากวันที่เขาได้ขึ้นมาในครั้งแรกตอนชนะการอบรม เขารู้สึกประหลาดใจที่มีพนักงานขายน้อยมากโดยเฉพาะพนักงานขายหน้าใหม่อย่างเขาที่เข้ามาทำงานในวันหยุด แต่เขาก็ดีใจที่จะได้มีโอกาสทบทวนบทเรียนและหาวิธีที่จะประยุกต์ความรู้ใหม่กับงานใหม่ของ

เขาอย่างเงียบๆ เขาย้อนคิดทบทวนโจทย์ของ **เกมปริศนาไมเกรน** ที่ให้ บทเรียนด้านการขายที่ดีแก่เขา

“คุณควรจะทำอะไรบ้าง ถ้าต้องขายยาที่ช่วยบรรเทาอาการปวดหัวไมเกรนที่ได้ผลภายในสามนาทีแต่ขายยากมาก ไม่มีใครต้องการซื้อมันเพราะว่าต้องซื้อยานี้สองเม็ดในราคาถึง 50 ดอลลาร์ต่อการกินยา 1 ครั้ง” วิทยากรได้ถามไว้เมื่อตอนเริ่มต้นสัปดาห์ของการฝึกอบรมครั้งนั้น

“ก็ลดราคาลงมาสิ” ผู้เข้าอบรมด้านหลังห้องคนหนึ่งตะโกนขึ้น

“ดีนะที่ผมมองไม่เห็นคุณ ไม่งั้นผมจะเชิญคุณออกจากห้องนี้ โทษฐานให้คำตอบที่ราคาแพงนั้น” วิทยากรผู้นั้นกล่าวติดตลก “ผมขอชี้แจงเงื่อนไขต่างๆ ก่อน คุณต้องขายยานี้ในราคา 50 ดอลลาร์ ไม่เช่นนั้นจะมีคนอื่นเอาสิทธิของยามหัศจรรย์นี้ไปขายแทน แล้วพวกคุณจะทำยังไง”

คราวนี้มีเสียงตอบเต็มไปหมด “โฆษณาประชาสัมพันธ์แรงๆ” “ทำการวิจัยการตลาดหาข้อมูลสิ” “ให้คนที่เคยกินยาแล้วหาย ให้เขารับรองว่าได้ผล” “จ้างดารารหรือคนมีชื่อเสียงโฆษณาว่ามันใช้ได้ผลดี”

อาเธอร์ยกมือขึ้นและตอบว่า “ก็สร้างความปวดหัวขึ้นมาสิ”

ผู้นำการสัมมนายิ้ม “ช่วยพูดอีกครั้งสิ อาเธอร์”

อาเธอร์ เริ่มอธิบาย “คุณต้องสร้างอาการปวดหัวจากไมเกรนขึ้นมาครับ คนที่สบายดีเขาไม่ต้องการยา และคนที่ปวดหัวธรรมดาถึงกินนิตีจ่ายค่ายาไม่เกิน 10 ดอลลาร์สำหรับค่ายาไทลีนอล 100 เม็ด และโดยส่วนตัวแล้ว ผมซื้อยาแก้ปวดทั่วๆ ไปในราคาเพียงครึ่งหนึ่งด้วยซ้ำ”

“แต่สำหรับคนที่กำลังปวดหัวไมเกรนอยู่ คนที่ต้องนอนอยู่ในความมืดถึงสองวัน หรือคนที่ไม่สามารถทนต่อเสียงรบกวนที่แม้จะเบาที่สุดได้ หรือคนที่สุดทนทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวดนี้ พวกเขาน่าจะยินดีจ่ายเงิน 50 ดอลลาร์ หรือแม้แต่ 100 ดอลลาร์สำหรับยาเหล่านั้นนะ”

“คุณกำลังบอกว่า คุณจะขยายให้กับผู้ป่วยที่มีปัญหาในเรื่องการปวดหัวไมเกรนอย่างรุนแรงใช่ไหม” ผู้นำการสัมมนาถาม

“ก็ทำนองนั้น คนเหล่านั้นจะเป็นกลุ่มที่ขายได้ง่าย เขาจะชมซาน มาหาคุณถึงประตูบ้าน แต่ถ้าคุณอยากขายให้ได้มากๆ คุณต้องสร้างอาการปวดหัวให้เกิดขึ้นมากๆ มันเหมือนช่างประปา เขาไม่จำเป็นต้องป่าวประกาศถึงธุรกิจที่จัดการเกี่ยวกับความฉุกฉินของเขา เพราะไม่ว่าใครก็ตามที่น้ำจากห้องน้ำไหลเข้าท่วมห้องรับแขก จะยอมจ่ายค่าซ่อมท่อประปาแต่คงไม่ว่าราคามันจะแพงแค่ไหนก็ตาม แต่ช่างประปาคนเดียวกันสามารถสร้างรายได้ให้กับธุรกิจของเขาเพิ่มขึ้นได้ ถ้าเขาสามารถสร้างความกลัวเกี่ยวกับท่อน้ำชำรุดให้เกิดขึ้นในใจของลูกค้า นั่นคือเขาสร้างความปวดหัวให้เกิดขึ้นก่อน แล้วค่อยขายยามหัศจรรย์แก้”

“แล้วคุณจะประยุกต์การเรียนรู้นี้กับสิ่งที่เรากำลังจะทำกันที่บริษัท สโลดาวน์ได้ยังไง ”

“อ้อได้สิ เรามีอยู่สองทางเลือก ทางเลือกที่หนึ่งคือรอให้ลูกค้าเข้ามาหาเราด้วยฉันทายเกี่ยวกับเทคโนโลยี หรือเราจะออกไปหาลูกค้าและนำเสนอบริการให้คำปรึกษา โดยให้ลูกค้าเกิดความต้องการในบริการของเรา”

สร้าง ‘อาการ’ ปวดหัวแล้วขยายแอสไพรินตาม นั้นเป็นบทเรียนที่สำคัญในโลกแห่งการขาย อาเธอร์ครุ่นคิดในขณะที่สายตาดำจับจ้องอยู่ที่กองคู่มือและรายงานสูงเกือบหนึ่งฟุตของบริษัทสโลว์ดาวน์

เวลาละ ที่นี้ผมต้องหาทางที่จะทำให้คำตอบที่แสนฉลาดนั้นไปสู่ผลลัพธ์ที่เยี่ยมยอด กฎเกณฑ์ที่สำคัญก็คือการถามคำถามที่ถูกต้อง เพื่อค้นหาความต้องการของลูกค้า ยิ่งความต้องการมีมากแค่ไหนและสำคัญมากเท่าใด ความปวดหัวก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งแน่นอนว่ามันดูเข้าทำที่เดียว

ขณะที่อาเธอร์พลิกไปที่บทสรุปบทที่ 1 และเขาหวังว่าจะรวบรวมและเก็บประเด็นสำคัญๆ ก่อนที่จะลงไปในเรื่องละเอียด ขณะที่เขากำลังพยายามทำความเข้าใจกับเจ้าแผนผังที่แสดงกลยุทธ์การตั้งคำถามแบบเจาะลึกและการวิเคราะห์ความต้องการเมื่อเขาต้องใช้รับมือกับตัวเลขที่วางเรียงรายอยู่ตรงหน้านั้น ปรากฏว่ามีหนุ่มคนหนึ่งโผล่เข้ามาในห้อง

“ถ้าคุณพยายามที่จะเอาใจชายแก่โดยการทำงานในวันหยุดสุดสัปดาห์ คุณกำลังเสียเวลาเปล่านะ” หนุ่มน้อยผมดำคนหนึ่งโผล่ขึ้น

“เพราะชายแก่คนนั้นสนุกสนานอยู่บนเรือยอชต์ที่ชื่อว่า ‘ห้ามรบกวน’ ทุกคืนวันศุกร์จนถึงเช้าวันจันทร์”

“อ้อ แล้วเธอรู้ได้ยังไง” อาเธอร์ถามอย่างสุภาพ เขาไม่ยอมยกโต้ตอบความเสียมารยาทของหนุ่มคนนี้ก่อนจะรู้ว่าหนุ่มน้อยคนนี้เป็นใคร

“เพราะว่าเขาเป็นชายแก่ของผมนะสิ”

“จิ้ง แสดงว่าเธอเป็นลูกของชาร์ลี สโลว์ เธอคือไบรอัน ใช่ไหม”

“ใช่ คุณรู้ได้ยังไงว่าเป็นผม”

“ฉันอ่านประวัติคุณพ่อของเธอ” อาเธอร์ตอบพร้อมกับชี้ไปที่หนังสือบนโต๊ะของเขา “ดูเหมือนเธอจะได้รับความสูงจากคุณพ่อ แต่ไม่ได้สิผมจากเขา ...เธอเล่นบอลลด้วยหรือเปล่า”

“ไม่ ผมไม่เล่นบอล”

“แล้ว กอล์ฟ ละ”

“ไม่”

“เทนนิส ละ”

“ไม่” ไบรอันตอบและลั้งเลเล็กน้อย พร้อมกับถามว่า “ทำไมหรือ”

“ก็ในหนังสือประวัติของคุณพ่อของคุณมีเขียนไว้ ผมจึงคิดว่า...”

“ไม่”

“ดังนั้น เธอก็เลยไม่ได้...”

“ไม่”

เรื่องนี้ควรเอาไปเกี่ยวข้องกับตอนที่สองของ ‘เกมปริศนาไมเกรน’ ดีไหมหนอ อาเธอร์นึกขำในใจ เจ้าหนุ่มคนนี้ทำให้เขาปวดหัว เขาเลยตัดสินใจจบเรื่องแบบให้เจ็บปวดน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เขาลุกจากที่นั่งของเขาและเดินก้าวยาวๆ ไปที่ประตู พร้อมกับยื่นมือไปยังไบรอัน

“ไบรอัน ยินดีที่ได้พบกันนะ ฉันชื่ออาเธอร์”

“ผมรู้” ไบรอันไม่ได้สนใจที่จะจับมือกับอาเธอร์ แต่ตรงดิ่งไปยังโต๊ะของอาเธอร์และหย่อนตัวลงบนเก้าอี้ด้านหลังโต๊ะตัวนั้น ก่อนที่อาเธอร์จะมีโอกาสหมุนตัวกลับมาและปล่อยมือที่ยื่นออกไปลงไว้ข้างลำตัว

“เธอน่าจะเอาเท้าพาดไว้บนโต๊ะซะเลย” อาเธอร์พูด แต่ไบรอันจ้องเขาเป็นคำตอบ

“โอเค ทำตัวตามสบายเลย” อาเธอร์พูด พร้อมกับเข้าไปนั่งที่เก้าอี้ตรงกันข้ามและพาดเท้าขึ้นไปบนโต๊ะ “แต่ฉันชอบที่จะรู้สึกสบายๆ เมื่อต้องร่วมกิจกรรมที่ฉันไม่ได้สนุกด้วย”

ไบรอันยังคงใช้สายตาดูเหมือนจะฝึกรู้อย่างดีคูนั่นจ้องอาเธอร์อยู่นานกว่าหนึ่งนาที ก่อนที่อาเธอร์เลือกที่จะจบกับสถานะที่เอาชนะไม่ได้

“เธอพูดว่าเธอรูจักชื่อฉันก่อนที่ฉันจะแนะนำตนเอง” อาเธอร์พูด “และเธอก็รู้ด้วยว่าสำนักงานของฉันอยู่ที่ไหน ดังนั้นฉันเดาว่าเธอมาที่นี่เพราะมีความประสงค์บางอย่าง แต่ใจเธอก็หวังว่าจะไม่เจอฉัน และเธอก็จะทิ้งข้อความเอาไว้ และก็หวังว่าฉันจะไม่สนใจกับมัน และกลับไปบอกกับคนที่ส่งเธอมาที่นี่ว่าเธอได้ทำดีที่สุดแล้ว... ฉันพูดถูกไหมล่ะ”

“คุณน่าจะมึนตึ๋นสักตุ๋นในห้องนี่นะ” ไบรอันพูดขึ้น

“นี่ ขอโทษทีเถอะ...” การสนทนาที่ไม่ปะติดปะต่อนี้ทำให้อาเธอร์รู้สึกเหมือนเดินหลงทางเข้าไปใน ‘ดินแดนมหัศจรรย์ของอลิซ’

“และน่าที่จะมีแม่เหล็กติดตุ๋นบ้าง จะได้เอาไว้ใช้แปะคำพูดอันจืดชืดที่พอจะทำให้รู้สึกดีได้” ไบรอันชี้ไปที่ข้อความในกรอบรูปที่แขวน

ระดับอยู่ในสำนักงานของอาเธอร์ “มันเป็นที่นี่ที่ควรจะใช้แปะคำพูดเหล่านี้ที่สำคัญกว่าโปสเตอร์ราคาถูๆ หรือสำเนาประกาศนียบัตรของคุณเหมือนที่ทุกคนทำกัน”

“โอเค พอเถอะ” อาเธอร์พูดพร้อมลุกขึ้นยืนหนีไปเหนือโต๊ะของเขา “ข้อแรก เชิญลุกออกไปจากเก้าอี้ของฉัน แล้วบอกมาว่าต้องการอะไร โดยไม่ต้องมาหยาบคายหรือถากถาง หรือไม่เช่นนั้นก็ออกไปจากสำนักงานของฉันซะ เธอไม่ได้ฉลาดอย่างที่เธอคิดหรอกนะ”

“ผมว่าพวกเราในที่นี้บ้าไปแล้ว ผมบ้าและคุณเองก็บ้า” ไบรอันตอบตอนนี้รู้สึกได้ชัดเจนว่าเขาเองก็อยู่ในคลื่นเดียวกับอาเธอร์แล้ว เหมือนกับว่าเขากำลังก้าวหลงไปใน ‘แดนมหัศจรรย์ของอลิซ’ ด้วยเหมือนกัน

“เธอรู้อะไรว่าฉันบ้า ฮ้า” อาเธอร์ถามต่อ

“คุณต้องเป็นบ้าแน่ๆ ไม่อย่างนั้นคุณคงไม่มาที่นี่” ไบรอันพูด “หรืออย่างน้อยที่สุดนั่นเป็นสิ่งที่เจ้าแมวบอกกับอลิซ”

“สิ่งที่เธอพูดคือทักษะการเข้าสังคมที่ดี แต่เธอก็ซดเซมมันด้วยความเฉลียวฉลาด นับว่าเธอเป็นคนฉลาดมากทีเดียว”

“ใช่” ไบรอันตอบ “นั่นแหละปัญหา ผมฉลาดเกินไป”

“นั่นมันเป็นปัญหาที่ไม่ธรรมดา” อาเธอร์พูด “แต่ฉันยินดีที่จะรับฟังคำอธิบายและจะช่วยถ้าทำได้ ถ้าเธอหยุดพูดจาถากถางและหัวเราะเยาะกับรูปภาพต่างๆ ที่แขวนอยู่บนผนังห้องของฉัน ตกลงไหม”

ไบรอันถอนใจพร้อมกับลุกขึ้นจากเก้าอี้ของอาเธอร์ เดินอ้อมโต๊ะและไปทิ้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้ด้านสำหรับปรับแขก พร้อมกับตอบ “ตกลงครับ”

อาเธอร์ขยับมานั่งลงข้างๆ ไบรอันและนั่งรอ ไบรอันนั่งง่วงงุนสักครู่และพูดขึ้นอย่างร้อนรน

* อลิซ (Alice) เป็นชื่อเด็กหญิงในวรรณกรรมเรื่องการผจญภัยของอลิซในดินแดนมหัศจรรย์ (Alice's Adventures in Wonderland) ในวรรณกรรมนี้ อลิซได้พลัดตกลงไปในรูกระต่ายเข้าสู่ดินแดนมหัศจรรย์

“ปัญหามันเริ่มเมื่อประมาณเดือนที่แล้วครับ แม่ของผมได้เปิดจดหมายของผมอ่าน มันเป็นจดหมายที่แจ้งคะแนนสอบ SAT* ของผม และตอนนี้แม่ต้องการจะทำลายชีวิตผม”

“แม่เธอผิดหวังในคะแนนสอบของเธอเธอหรือ”

“แยกว่านั่นอีก มันกลับตรงกันข้ามสิครับ ผมเป็นเด็กที่เรียนได้ปานกลาง เกรดเฉลี่ยไม่ได้โดดเด่น และพ่อแม่ไม่เคยเข้ามายุ่ง แต่แล้วเมื่อผมสอบได้คะแนน SAT สูงอย่างน่าประหลาด แม่ผมก็ยืนยันให้ผมเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ฮาร์วาร์ด! คุณพอจะนึกภาพออกไหมถึงความน่ากลัวที่จะเกิดขึ้น”

“ก็ไม่นี่ สำหรับนักศึกษาหลายๆ คน การได้เข้าเรียนที่ฮาร์วาร์ดถือเป็นฝันดีไม่ใช่ฝันร้าย แล้วทำไมเธอถึงไม่ยอมไปเรียนที่นั่นล่ะ”

“เพราะว่าแผนของผมทั้งหมดมันอาจจะพังนะสิ” ไบรอันตะโกนอย่างอารมณ์เสีย

“ตอนนี้ผมเล่นอยู่ในวงดนตรี มันเป็นวงดนตรีที่จริงจังนะ ดังนั้นอย่าหัวเราะ พวกเรากำลังสะสมเงินจากเพื่อนๆ และแฟนเพลงท้องถิ่นของเราเพื่อที่เราจะได้ออกอัลบั้มในฤดูร้อนหน้านี้ ผมไม่ยอมที่จะเสียเวลาของผมไปกับโรงเรียนที่อยู่บนหอคอยงาช้างที่เฉื่อยชืดซาได้ ในเมื่อผมมีโอกาสที่จะพาตัวเองสู่ฮอลลีวูดและมีสัญญาบันทึกเสียงที่ยิ่งใหญ่รออยู่”

“บางทีเธออาจจะเข้าไม่ได้ก็ได้” อาเธอร์เสนอความเห็นเชิงสนับสนุน “แม้ว่าจะมีคะแนนดีเยี่ยมมากๆ นักศึกษาจำนวนมากก็ถูกปฏิเสธจากฮาร์วาร์ด”

“ไม่ใช่พวกนักศึกษาที่เขาจะรับเข้าไป” ไบรอันครวญ “พวกเขาไปที่โรงเรียนและดึงผมพร้อมๆ กับนักเรียนอีกสองคนออกจากห้อง เขาเสนอให้พวกเราเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัย ครูใหญ่ก็ประกาศผ่านระบบกระจายเสียงในโรงเรียน มันทำให้ผมรู้สึกตกใจ มันทำให้ชื่อเสียงของผมปนเปื้อนหมด”

* SAT คือ Scholastic Aptitude Test เป็นข้อสอบวัดความสามารถการใช้เหตุผลของผู้ต้องการเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา

อาเธอร์นั่งเงยบ๊องคู้ เขากำลังอยู่ในช่วงเวลาที่ยากยิ่งที่จะเข้าใจเรื่องทั้งหมด โดยไม่ให้อารมณ์เห็นอกเห็นใจในชะตากรรมของไบรอัน ไบรอันเป็นลูกชายของนักธุรกิจผู้ร่ำรวยและฉลาดมากพอที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดจะเชิญให้เข้าเรียนทุกๆ ที่ตัวของเขาเองเป็นเด็กที่มีผลการเรียนระดับปานกลางเท่านั้น และเขายืนยันอย่างแน่วแน่ว่าเขาไม่ต้องการเข้าเรียนที่ฮาร์วาร์ด แต่เรื่องนี้คงมีอะไรมากกว่านี้ อาเธอร์เลยตัดสินใจที่จะค้นหาความจริงต่อไป

“เรามาย้อนกลับไปเรื่องที่คุณคุยกันเมื่อกี้หน่อยหนึ่งสิ” อาเธอร์พูด “ใครให้เธอมาหาฉัน และให้มาทำไม”

“พ่อแม่ของผมเอง แต่ผมไม่รู้ว่าจะทำไม ผมเดาว่าเขาต้องการให้คุณโน้มน้าวผมให้ไปเรียนที่ฮาร์วาร์ด พวกเขาพูดอะไรบางอย่างเกี่ยวกับมาร์ชมาโลว์”

“อืม บางทีพวกเขาอาจให้เธอมาหาคนผิดแล้วละ ฉันจะไม่โน้มน้าวให้เธอไปเรียนที่ฮาร์วาร์ด หรือทำอะไรก็แล้วแต่ที่เธอไม่ต้องการทำหรอก”

“คุณจะไม่ทำแบบนั้นใช่ไหมครับ” ไบรอันยึดตัวตรงขึ้น พร้อมกับรอยยิ้มจริงใจ

“ไม่ทำหรอก เพราะจะเสียเวลาทั้งฉันและเธอ แต่สิ่งที่ฉันสามารถทำได้คือช่วยเธอให้ตัดสินใจได้เองว่ามันจะเป็นประโยชน์ที่สุดต่อเป้าหมายที่เธอสนใจหรือไม่ ถ้าไม่ เธอควรหาทางเลือกอื่นยังงี้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของเธอ เธอตั้งใจที่จะฟังอย่างจริงจังในการจะได้เป็นหรือคอสตาร์ใช่ไหม”

“เอ้อ ผมชอบในส่วนที่ไม่ต้องไปเข้าเรียนที่ฮาร์วาร์ดครับ” ไบรอันตอบ “และแน่นอน ผมจริงจังกับเรื่องที่จะเป็นซูเปอร์สตาร์ เพลงร็อคเอ้อ ใช่ ผมสนใจครับ” พร้อมกับขยับตัวเลื่อนมาข้างหน้าเล็กน้อย

“ดี งั้นบอกฉันสิว่าเธอเล่นดนตรีประเภทไหน”

“กีตาร์ ผมเป็นกีตาร์ลีดในวงของเรา”

“เธอเล่นเครื่องดนตรีชนิดอื่นบ้างไหม”

“ไม่”

“เธอร้องเพลงรีเปล่า”

“ร้องแบคอัพครับ เป็นนักร้องนำบางครั้งถ้านักร้องนำเกิดไม่สบาย โดยส่วนใหญ่เป็นนักร้องแบคอัพ ซึ่งก็ดีแล้ว กีตาร์เป็นสิ่งที่เป็นตัวผม และมันจะเป็นตัวผมตลอดไป”

“โอเค ทีนี้ขอถามสักคำถามหนึ่ง”

“ที่ผ่านมามีทั้งหมดเนี่ยไม่ใช่คำถามอีกหรือ”

“เอ้อ ก็จริงนะ” อาเธอร์ตอบโดยไม่รู้สึกรู้ว่าถูกย้อนให้เจ็บ แต่กลับเริ่มสนุกขึ้นมาแล้ว

“ฉันจะขอถามคำถามที่มันต่างจากเดิมนะ ถ้าคุณพ่อของเธอให้เงินเธอ 10,000 ดอลลาร์ จะนำไปใช้จ่ายอะไรก็ได้ตามต้องการเพื่อช่วยส่งเสริมอาชีพนักกีตาร์ของเธอ เธอจะใช้มันยังไง”

“โอ้ย ง่ายมาก ผมจะซื้อกีตาร์กีบสัน เลส ปอล หรืออาจจะเป็นเฟนเดอร์ ปี ค.ศ.1960”

“แล้วเธอจะทำอะไรกับเงินที่เหลือล่ะ”

ไบรอันตะคอก “จะเหลืออะไรเล่า ผมอาจโชคดีที่ซื้อมันได้แค่นั้นได้อันหนึ่งเท่านั้น พร้อมกับมีเงินเหลือซักเพนนีมั้ง และบางทีผมอาจจะต้องใช้เงินที่ผมเก็บออมมาเพื่อจ่ายเพิ่มสำหรับเจ้าเฟนเดอร์รุ่นที่ว่าด้วยซ้ำ”

“แล้วเธอจะทำอย่างนั้นมั๊ยล่ะ”

“ซัวร์ป้าบ กีตาร์พวกนั้นชั้นยอดเลย จิมมี เฮนดริกซ์ เล่นเพลงสตาร์โตแคสเตอร์ อีริค แคลปตัน เองก็มีตราเฟนเดอร์ตามหลังชื่อเขา”

“เอาล่ะนั่นแหละปัญหาของเธอล่ะ” อาเธอร์พูด “สรุปได้เลยว่าเธอเป็นพวกกินมาร์ชมาโลร์”

“อะไรนะ?”

“ถ้าเธอใช้เงินของขวัญ 10,000 ดอลลาร์และเงินออมของเธอไปกับพวกกีตาร์ เท่ากับว่าเธอกำลังกินมาร์ชมาโลร์ทั้งหมดของเธอ และเธอก็ไม่ได้ทำอะไรที่ทำให้เธอเข้าใกล้ความเป็นร็อคสตาร์ได้เลย”

“แต่ว่า แต่...”

“ฉันรู้ เฮนดริกซ์กับแคลปตัน เป็นนักกีตาร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก โรลลิง สโตน ก็บอกอย่างนั้น และเฟนเดอร์กับกีบสันก็สร้างกีตาร์ชั้นเทพเหมือนกับ เกรทซ์ อีพีโฟน และบริษัทอื่นๆ ที่ฉันไม่เคยได้ยินชื่อ แต่มันไม่ใช่เพราะเป็นเครื่องดนตรีราคาสูงหรอกที่ทำให้พวกเขาโด่งดัง ฉันไม่รู้ประวัติของแคลปตัน แต่ฉันเป็นแฟนดนตรีของเฮนดริกซ์ และก็รู้ว่าเขาฝึกบนไม้กวาดก่อนที่พ่อของเขาจะให้คูเลเลอันเก่า (เครื่องดนตรีขนาดเล็กคล้ายกีตาร์แต่มีเพียงสี่สาย) และฉันไม่เชื่อว่าเขาจะมีกีตาร์จริงๆ ตอนที่เขาอายุเท่ากับเธอตอนนี้ เธอมีกีตาร์จริงๆ หรือยังล่ะตอนนี้”

“แน่นอนครับ จริงๆ แล้วผมมีอยู่สามตัว อะคูสติคตัวเก่าของพ่อ กีตาร์ไฟฟ้าตัวแรกของผมเป็นรุ่นท็อปของยามาฮา และสุดท้ายคือเฟนเดอร์ที่ผมได้รับในวันเกิดตอนอายุ 16” ไบรอันถอนใจ แล้วพูดต่อ

“โอเค ตอนนี้ผมพอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมผมถึงไม่จำเป็นต้องมีกีตาร์ตัวใหม่ แต่ถ้าคุณให้ของขวัญเป็นเงินหมื่นดอลลาร์ ทำไมผมถึงไม่ควรจะมีมันซักอันล่ะ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเรื่องมาร์ชมาโลร์ด้วยล่ะครับ”

“เชื่อใจฉันสิ ฉันเองก็คงใช้เงินทั้งหมดไปกับกีตาร์เหมือนกันตอนที่ฉันอายุเท่าเธอ ฉันเคยใช้เงินทุนสำหรับเรียนวิทยาลัยทั้งหมดไปซื้ออรรถเพื่อเอาใจสาวมาแล้ว ฉันไม่สามารถที่จะอ้างได้ว่ามันเป็นการตัดสินใจที่ฉลาดหรอก มันเป็นเรื่องของ 'ฮอริโมน' นะ” อาเธอร์ยิ้ม

“มันเป็นการตัดสินใจที่ทำให้ฉันติดกับดักของรูปแบบการใช้ชีวิตที่มักพ่ายแพ้ใจตัวเอง จนกระทั่งคุณโจนาธาน เพเชียน เจ้านายฉันในตอนนั้นบอกกับฉันเกี่ยวกับทฤษฎีมาร์ชมาโลว์” อาเธอร์พูด

“เออ ผมซັกสนใจแล้วละ” ไบรอันพูดพร้อมกับยึดตัวขึ้นจากที่นั่งตัวอ “ถ้าคนระดับมหาเศรษฐีเชื่อว่า มีบทเรียนที่ควรเรียนรู้จากเรื่อง มาร์ชมาโลว์ล่ะก็ ผมก็ควรที่จะเรียนรู้ด้วยเหมือนกัน”

อาเธอร์อธิบายให้ไบรอันฟังว่า คุณเพเชียนเคยเข้าร่วมศึกษาในโครงการทดลองที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด โดยปล่อยให้เด็กนักเรียนวัยก่อนเข้าเรียนอยู่กับขนมมาร์ชมาโลว์โดยลำพังในห้องเป็นเวลา 15 นาที

“คนทดลองบอกเด็กๆ ว่าถ้าพวกเขาไม่กินขนมมาร์ชมาโลว์ที่ให้ไว้ในเวลา 15 นาที พวกเขาจะได้รับรางวัลเป็นขนมมาร์ชมาโลว์ชิ้นที่สองแต่สำหรับเด็กอายุสี่ขวบแล้ว การบอกให้รอเป็นเวลา 15 นาทีก็เหมือนกับการบอกผู้ใหญ่ให้รอเป็นเวลาสองชั่วโมงสำหรับกาแพหนึ่งถ้วย มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย 14 ปีต่อมาเมื่อเด็กเหล่านั้นได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย คนที่ทำการทดลองก็ติดตามดูเด็กกลุ่มที่อดทนไม่กินขนมมาร์ชมาโลว์ว่าจะมีอะไรที่แตกต่างจากเด็กที่อดใจรอไม่ไหวหุบขนมมาร์ชมาโลว์กินทันที”

“แล้วพวกเขาทำได้ไหมล่ะ” ไบรอันถาม

“ใช่ ผลปรากฏว่าเด็กที่อดใจไม่กินมาร์ชมาโลว์โดยเฉพาะเด็กที่อดทนได้นานที่สุด จะมีผลการเรียนที่ดีกว่า สามารถเข้ากับผู้อื่นหรือจัดการกับความเครียดได้ดีกว่าเด็กที่กินมาร์ชมาโลว์ทันทีเมื่อผู้ใหญ่เดินออกจากห้อง นอกจากนี้ ในการสอบ SAT พวกเขายังสามารถทำคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้สูงอย่างเด่นชัด มากกว่าเด็กอีกกลุ่มหนึ่งถึง 210 คะแนน จะเห็นได้ว่าเด็กกลุ่มที่มีความอดทนต่อความเย้ายวนใจของ

มาร์ชมาโลว์ ประสบความสำเร็จมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่รีบกิน มาร์ชมาโลว์”

“มันก็น่าสนใจ” ไบรอันพูด “แต่มันเกี่ยวอะไรกับการซื้อหรือไม่ซื้อ กีตาร์ของผม หรือการจะไปเรียนที่ฮาร์วาร์ดหรือไม่ไปเรียนล่ะครับ”

“สัญชาตญาณของเธอต้องการที่จะใช้เงิน 10,000 ดอลลาร์ทั้งหมด ไปกับความต้องการ ณ ขณะนี้ของเธอ โดยไม่ได้แม้แต่จะคิดว่าเงินนั้น อาจจะมีประโยชน์ต่อเป้าหมายในระยะยาวที่ดีกว่าของเธอหรือไม่ **คนที่สามารถชะลอความอยากของตนได้โดยยังไม่กินมาร์ชมาโลว์ หรือยังไม่ใช้เงินไปในทันที มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จมากกว่าพวกที่ต้องการรางวัลในทันที** มันมีการต่อสู้อย่างไม่รู้จักจบสิ้นระหว่างความเขี้ยววนใจ แบบวูบวาบ กับความยับยั้งชั่งใจในการอยากได้อะไร หรือการมีวินัยกับตนเองที่จะปฏิเสธความอยากของตัวเอง การต้องได้ในทุกสิ่งทุกอย่าง เดียวนี้หรือสามารถรอเวลาที่เหมาะสมเพื่อที่จะได้อีกหลายสิ่งหลายอย่าง ที่มากกว่า เธออาจจะยังไม่เข้าใจในตอนนั้นะเพื่อน แต่บางทีเรื่องนี้ไม่ได้ต้องการความรู้ด้านจิตวิทยาที่ลึกซึ้ง มากไปกว่าความตั้งใจจริงที่จะยับยั้งใจตัวเองจากสิ่งเขี้ยววนใจ”

“ดังนั้นคุณกำลังจะบอกว่ามันเป็นการกระทำที่โง่เขลาที่จะใช้เงินทั้งหมื่นดอลลาร์ไปกับการซื้อกีตาร์หรือครับ”

“ไม่ใช่เช่นนั้น ฉันกำลังแนะนำเธอว่า ถ้าเธอได้เงิน 10,000 ดอลลาร์สำหรับสร้างอาชีพของเธอ เธอควรหาทางที่จะใช้มันอย่างคุ้มค่าที่สุด ไม่ใช่ใช้เพื่อตอบสนองความต้องการที่เกิดขึ้นเดี๋ยวนี้เท่านั้น เธอต้องการมากกว่าเครื่องดนตรีที่จะทำให้เป็นนักดนตรีที่ประสบความสำเร็จอะไรจะเกิดขึ้นถ้าวันหนึ่งเธอได้จับกีตาร์ เลย์ บอล ของเธอ ได้รับข้อเสนอดีๆ ในลอสแอนเจลิส เธอจะต้องมีเงินเท่าไรที่จะไปที่นั่น ทั้งค่ากิน ค่าที่อยู่อาศัย ค่าซื้อสายกีตาร์ใหม่ และค่าอื่นๆ อีกอีกปาดะ”

“ผมคงขอจากพ่อผม”

“พ่อเธอให้เงินเธอมีเงินดอลลาร์เมื่อวานนี้แล้วนี่ และนอกจากนี้เมื่อไรเธอจะเลิกร้องขอจากพ่อและหันมารับผิดชอบด้วยตัวเองล่ะ”

“โอ ผมเข้าใจแล้วครับ”

“ทีนี้ เธอจะรู้สึกอย่างไร ถ้าเธอและกิตาร์ใหม่ถอดด้ามของเธอต้องอยู่บ้านและพลาดการไปลอสแอนเจลิส”

“ดูเหมือนว่าผมเป็นกรณีที่แย่มากๆ ที่โดนพิษของมาร์ชมาลโลว์”

“เธอรู้สึกแยใช่ไหม” อาเธอร์หัวเราะ “ตอนนี้ถ้าเธอต้องการจะเรียนรู้วิธีที่จะประยุกต์ทฤษฎีมาร์ชมาลโลว์กับเป้าหมายของเธอที่จะเป็นริออสตาร์และอาจจะเข้าเรียนที่ฮาร์วาร์ดอันน่าจะเป็นประโยชน์กับตัวเองแล้ว ยังทำให้พ่อแม่รู้สึกยินดีแล้วละก็ เธอควรจะต้องใช้เวลากับคำคมที่ทำให้รู้สึกดีแต่จิตใจของฉันนะ”

“คุณไม่ได้แยะแย้มผมเหมือนที่คนส่วนมากทำเมื่อผมพูดว่าอยากเป็นริออสตาร์ เช่นกันผมคงไม่ทำเป็นเรื่องเล่นตลกๆ ในสิ่งที่สำคัญสำหรับคุณ” โบรอันกล่าว “แต่ว่าคุณมีเรื่องน่าอ่านอยู่บนผนังของคุณแยะแย้มไปหมด แล้วผมควรจะเริ่มที่ตรงไหนล่ะครับ”

“เริ่มที่จุดตั้งต้น” อาเธอร์ตอบ พร้อมยื่นกระดาษหนึ่งปึกและปากกาหนึ่งด้าม และชี้ไปที่เครื่องหมายที่เขาทำขึ้นเมื่อห้าปีที่แล้ว ขณะที่เขายังอาศัยอยู่ในบ้านของโค้ชอันเป็นสถานที่ของคุณ โจนาธาน เพเขียนนั่นเอง

และตั้งแต่นั้นมาเขาได้สร้าง **“แผนมาร์ชมาลโลว์ 6 ขั้นตอน”** เพื่อที่จะประสบความสำเร็จทุกอย่าง สิ่งในชีวิตอย่างยั่งยืน ตลอดกาลและตลอดไป ดังนี้

แผน 'มาร์ชมาโลว์' 6 ขั้นตอน เพื่อให้ประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

1. คุณจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง ?

ตอนนี้คุณกำลังทำอะไรบ้างที่ช่วยสนับสนุนชีวิตของตนเอง และ คุณกำลังมุ่งมั่นต่อการเปลี่ยนแปลงสิ่งใดบ้าง

2. จุดแข็งและจุดอ่อนของคุณคืออะไร ?

คุณจำเป็นต้องปรับปรุงสิ่งใด และคุณจะทำอย่างไรจึงจะทำให้ การปรับปรุงนั้นออกมาดีที่สุดในที่สุด

3. เป้าหมายหลักของคุณคืออะไร ?

เลือกและเขียนออกมาสักห้าเป้าหมายหลัก เป้าหมายหลักต้อง วัดได้และมีกำหนดเวลาที่จะบรรลุแต่ละเป้าหมายที่แน่ชัด ถ้า คุณมองไม่เห็นเป้าหมาย คุณก็จะมีวันบรรลุเป้าหมาย

4. แผนของคุณคืออะไร ?

คุณจะทำอย่างไรเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ คุณมีกลยุทธ์ อะไรบ้างที่ต้องลงมือทำเดี๋ยวนี้ เพื่อที่จะหยุดยั้งการกิน มาร์ชมาโลว์ของคุณ

5. คุณต้องทำอะไรบ้างจึงจะทำให้แผนที่วางไว้แปรไปสู่การกระทำได้ ?

คุณให้คำมั่นที่จะทำสิ่งใดในวันนี้ พรุ่งนี้ สัปดาห์หน้า ปีหน้า เพื่อให้คุณบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

6. คุณต้องยืนหยัดที่จะสู้ ไม่ละทิ้งกลางคัน ?

อย่าเลิกล้ม อย่ายอมแพ้ ถ้าคุณล้มลงไปเจ็ดครั้ง คุณต้องลุก ขึ้นเป็นครั้งที่แปด หลักการมาร์ชมาโลว์นี้เป็นได้จริงๆ ขอให้ สรูกับความท้าทายและรับรางวัลแห่งการอดทนรอคอย

ไบรอันคิดลอกขั้นตอนทั้งหมดตามคำแนะนำเสร็จและจ้องอาเธอร์อย่างรำคาญใจ “เฮ้ มีอะไรอีกล่ะ ดูเหมือนจะมีงานเยอะแยะไปหมด แล้วมันจะช่วยให้ยังงั้นนี่”

“ใช่ ถูกต้องแล้ว การวางแผนและการทำให้บรรลุเป้าหมายมันจำเป็นต้องทำอะไรหลายอย่างมาก แต่ฉันสามารถช่วยเธอทำให้มันง่ายขึ้น เรามาพบกันอีกครั้งในสัปดาห์หน้าเวลาเดิมนะ เธอไปดูคำถามที่ให้ไปนี้ แล้วลองตอบเท่าที่จะทำได้ และเราจะมาคุยกันในรายละเอียดให้มากขึ้นในวันเสาร์หน้านะ”

“ฮ้า เสาร์หน้าเหรอ”

“ใช่ เธอมาได้ใช่ไหมล่ะ”

“คงได้ละมัง” ไบรอันคร่ำครวญ “แต่ก็ยังสงสัยอยู่ดีว่าเจ้าขั้นตอนต่างๆ นั้นมันจะช่วยให้ได้อย่างไร ผมน่าจะรู้อยู่แล้วว่าผมต้องการจะทำอะไร”

“เราจะมาคุยเรื่องนั้นกันต่อในสัปดาห์หน้าด้วยเหมือนกัน แต่เธอจำได้ไหมเมื่อโอลิซตามเจ้าแมวมถึงทิศทางการที่จะไปที่ไหนซักแห่ง”

“จำได้” ไบรอันตอบ “เจ้าแมวบอกเธอว่ามันไม่สำคัญหรอกว่าจะไปทางไหน เธอก็จะไปถึงปลายทางที่ใดที่หนึ่งแน่ถ้าเธอก้าวเดินต่อไปให้ไกลพอ”

“ใช่แล้ว” อาเธอร์กล่าว “และเมื่อสักครู่นี้ เธอเพิ่งบอกฉันว่าเธอมีแผนที่จะออกผลงานดนตรีเพื่อเริ่มต้นกับเส้นทางอาชีพด้านดนตรี ถ้าเธอไม่ได้ให้เวลามากพอเพื่อไตร่ตรองเกี่ยวกับเป้าหมายสุดท้ายกับเป้าหมายที่แท้จริงของเธอ เธออาจจบลงที่ใดซักแห่งที่ทำให้เธอไม่ได้เป็นนักร้อง”

“คุณหมายถึง อย่างเช่น ฮาร์วาร์ดนะรี”

“ก็อาจจะใช่” อาเธอร์พูด “แต่เธอไม่มีวันรู้ เมื่อเธอเริ่มจริงจังกับเป้าหมายของเธอ เธออาจจะพบว่าฮาร์วาร์ดอาจอยู่ในเส้นทางที่เธอต้องการจะไปก็ได้”

ไบรอันเบะปากจนเหมือนแยกเขี้ยว แต่ก็เปลี่ยนเป็นยิ้มยิงฟันก่อนที่จะหมุนตัวกลับ พร้อมกับโบกกระต่ายที่จด 'แผนมาร์ชมาโลว์ 6 ขั้นตอน ที่จะทำให้ประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน ตลอดกาลและตลอดไป' ไปมาบนศีรษะของเขาในลักษณะของการบอกลา พลันคิดว่าไม่มีประโยชน์ที่จะถกเถียงกับอาเธอร์ในขณะนี้ เขาคิด 'ฉันจะพิสูจน์ให้เห็นว่าทฤษฎีมาร์ชมาโลว์ของอาเธอร์นั้นผิด และฉันจะใช้เรื่องของมาร์ชมาโลว์นี้แหละ เพื่อทำให้ตัวเขาห่างไกลออกไปจากฮาร์วาร์ดเท่าที่จะเป็นไปได้'

อาเธอร์หันกลับมาสนใจยังคงเอกสารที่เขากำลังศึกษาบนโต๊ะ เขารอคอยการเป็นพี่เลี้ยงให้กับลูกชายของเจ้านายของเขา มันไม่ใช่เรื่องเจ็บปวดที่จะสร้างสิ่งดีๆ ด้วยการใช้อำนาจ และเขาก็รู้สึกยินดีเสมอกับโอกาสที่จะได้เป็นพี่เลี้ยงในเรื่องมาร์ชมาโลว์เหมือนที่เขาเคยรู้สึกสนุกสนานในมหาวิทยาลัย

นอกจากนี้การมุ่งความสนใจไปที่ความจำเป็นของคนอื่นนั้น ยังช่วยให้เขาลืมความกังวลเกี่ยวกับเรื่องของเขาเองได้ บางทีเขาก็บอกกับตัวเองว่า เจ้าโบเรียกเก็บเงินที่กองสุขุมอยู่และซองจดหมายอันเป็นรางวัลที่ได้รับจากคุณพิตอนสำเร็จการศึกษาที่หายไปนั้น คงจะมีทางออกของมันเองในที่สุดโดยที่เขาไม่ต้องทำอะไร

บางที่อาจจะเป็นไปได้ที่อาเธอร์เอง

กำลังไหลลึกลงสู่เจ้ารูกระต่าย

(เหมือนที่อลิซตกลงไปแล้วเข้าสู่ดินแดนมหัศจรรย์)

เข้าสู่ความคิดแห่งเวทมนต์

และรับผลกระทบของมาร์ชมาโลว์ซะเอง

3

ถ้าอยากประสบความสำเร็จ เราต้องยืนหยัด ไม่ละทิ้งกลางคัน

“คุณรู้มั๊ยว่าไม่มีอะไรที่คุณจะเอาชนะไม่ได้ ถ้าตราบไตคุณยังคงเรียงอริฐต่อไป ถ้าคุณเรียงอริฐทีละก้อนไปเรื่อยๆ ในที่สุดคุณก็จะได้กำแพงเอง ดังนั้นผมจึงไม่เคยเป็นกังวลเกี่ยวกับกำแพงนั้น ผมแค่ใส่ใจในการเรียงอริฐ กำแพงก็จะเกิดขึ้นมาเอง”

อาเธอร์พยายามแล้วพยายามอีก

ที่เข้าไปตรวจเช็คยอดเงินในบัญชีธนาคารทางออนไลน์ ว่ามีเงินค่าจ้างก้อนแรกจากบริษัทสโลดาวน์ โอนเข้ามาหรือยัง

มันเป็นวันศุกร์ของสัปดาห์ที่สามแล้วที่เขาทำงานที่นี่ และเขาก็ไม่เคยทำงานอย่างยาวนานโดยยังไม่ได้รับค่าจ้างอย่างนี้มาก่อน แต่เขาก็คาดว่าเขาจะได้รับเช็คเป็นเงินจำนวนมากกว่าที่เคยได้ ซึ่งก็น่าจะคุ้มค่ากับการรอคอย เท่าที่เขาคาดคะเน วันนี้บัญชีของเขาจะมีเงินเพิ่มประมาณห้าพันดอลลาร์ **แต่ว่าตอนไหนที่เงินจะเข้าล่ะ!**

เขารู้สึกขานิ้วขวนั้นเนื่องจากการใช้เมาส์เสียนาน หลังจากล็อกอินอีกครั้ง และก่อนที่จะคลิกเพื่อทำอะไรต่อไป ก็เกิดเสียงดังซัดจังหวะเขาขึ้นมา

“นี่มันเกิดอาเพศอะไรขึ้นกับคุณ” เสียงตะโกนจากผู้หญิงตัวเตี้ยผมสีดำในชุดเซ็กซี่ และหน้าตาทำทางไม่เป็นมิตร “มันเกิดอะไรขึ้นกับคุณ... หรือ”